د حسرت اوښکې

(شعري ټولګه)

شاعر

محمد طاهر وطندوست

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه:

....

د کتاب نوم: د حسرت اوښکې
شاعر: محمد طاهر قلمدوست
اړیکه: ۰۷۰۸۴۷۰۶۹۸
کمپوز: عبدالوهاب مومند
اړیکه: (۷۴۹۰۴۳۸۳۴) wahabmomand90@gmail.com
خپرندوی: بغلان ادبي بهیر
خپرنځی: شمال خپرندویه ټولنه/مزار
چاپ شمېر: ۵۰۰ ټوکه
چاپ وار: لومړی
چاپ کال: ۱۴۰۱ل / ۲۰۲۲ع کال
کچه: رقعي

ددې کتاب د چاپ، پر ویب پاڼو او ټولنیزو رسنیو د خپرولو حقوق له خپرندویې ټولنې سره خوندي دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

ځوریدلي هیوادوالو ته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اېرو لاندې غمی

هر څوک شاعر دی خو هر څوک شاعري کولی نه شي. شعر پنځه اساسي عناصر لري، چې د هر انسان په وجود کې نغښتي دي، خو هر یو یې د رابرسېرولو جوهر نه لري. هره مرموزه، ښکلې او عاطفه لرونکې وینا؛ چې د فکر، خیال، تصور، آهنګ او د احساس توکي ولري، شعر رامنځته کوي. ځینې شاعران داسې وي چې په شعر کې ښکلا ته ژمن پاتې کېږي او ځینې شاعران بیا په شعر کې فکر پالي، زه بیا د دوی ترمنځ د بېلوالي پوله نه شم رامنځته کولی، ځکه ژوند هم ښکلی دی او هم دې ته اړتیا لري چې انسان یې د ښکلا لپاره پرې فکر وکړي. زه چې اوس د کوم شاعر پر شعرونو غږېږم، د بغلان ولایت داسې مخور شاعر دی، چې پر دوه ملي ژبو شعر وایي او په خپل شعر کې د ښکلا څخه ډېر فکر پالي، خپلې تجربې بیانوي، تر څو زلمکي ځوانان د ژوند سمې لارې ته بدرګه کړي.

شاعري جرئت غواړي او الهام ریاضت ته اړتیا لري، تر څو پالنه یې وشي، همدارنګه ښه شعر هغه وخت ویل کېږي چې قلم را واخلو او د کاغذ سپین ډګر ته را ودانګو، خو که مو وېره پیدا کړه، نو بیا هېڅکله شعر نه شو لیکلی، قدرمن استاد (محمد طاهر قلم دوست) خپل مخاطب ته همدا وایي: چې ته ما له شعر ویلو نه مه ډاروه، زه یې خامخا لیکلی شم او دا چې څنګه به وي؟ بېرته ما پورې اړوندېږي:

اسانه شاعري نه ده چوپ کېنه قلمدوسته
که وشومه د خلکـو د خنـــدا په تا یې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلمدوست صاحب يو وخت ما ته يادوونه کړې وه، چې ده تر شپږم ټولګي پورې عصري زده کړې کړي دي، خو له شاعرۍ څخه يې داسې ښکاري چې د خدای تعالی يوه ورکړې ډالۍ ده:

تعليم مې دومره نشته قلمدوسته ګرم نه يم
کله اديبانه غــزل او کله عامـــــيانه کړم

ځينې وخت شاعر د رياضت په پايله کې دومره ښکلي شعرونه وايي، لکه څنګه چې له ګل ګلاب څخه ښکلي عطرونه خېژي او بلبلان ترې راغونډ وي، د همدې رياضت شيبې څخه بيا شاعر دومره خوند اخلي چې مدام ځانګړتيا خوښوي او له خپل ځان سره د دنيا په اړه غږېږي، ما مخکې هم يادوونه وکړه چې قلمدوست صاحب د افغانستان په دوه ملي ژبو عالي شعرونه ليکي، دی خپله وايي:

ما پرېږدئ له قلم سره تنها يوه شېبه
چې وليکم غمونه د دنيا يوه شـــېبه
***
په پښـــتو او پـــه دري ژبـــه شـــعرونه
قلمدوست غوندې جوړ کړی متون چا دی

د محمد طاهر قلمدوست په شاعري کې مينه، وطن پالنه، پردېسي، د ښځې حجاب، د ځوان لارښوونه او نصايح مضمامين ډېر برجسته راټول شوي دي، قلمدوست صاحب وايي: چې پخوا شاعر نه وم، ليکلی مې شول خو د زړه خبره مې ويلې نه شوه، اوس يې چې ويلی شم خو ليکلی نه شم، مانا دا چې د ځوانۍ انرژي ورسره نشته، دا خبره د نورو لپاره درس دی، چې ځواني د خدای تعالی ستر نعمت دی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس چې ویلی شم، لیکلی نه شم
لاسونه رېـــږدي، ټینګولی نه شم

په فاني دنیا کې د انسان شته والی موقتي دی، مرګ حق دی او هیچا دا دنیا تل ساتلې نه ده، په دې دنیا کې انسان یواځې یو کرکټر دی او ژوند کول یې لوبه ده، که همدا انسان نن وي او که نه؟ خو لوبه «ژوند» دوام لري او پر ځای یې بل کرکټر «لوبغاړی» راځي، یواځې هغه څه چې موږ په هغه دنیا کې په درد لګېږي، د انسان خپله اعمال دي:

دنیا لکه پیاله د میو ګرځي لاس په لاس
مدام نه وي یو چـــا سره مینا دغسې ده
***
نه کول دنیا پورې خـــواري که پوهېدلی څوک
هسې یقین نشته ده خو کاشکې چې لیدلی څوک

د همدې پورتني وروستي بیت پر مانا صوفي شاعر «عبدالرحمان بابا» هم وایي:

دا دنیا په احـــمقانو ده ودانه
دانا نه کا په دنیا باندې غرض

د ګوتو په شمار قافیوي جوړښت کې قلمدوست صاحب د قافیو ګرامري ترښت خیال نه دی ساتلی، کېدای شي یو لامل یې دا وي چې د نوموړي د دري شاعري اغېز پر پښتو خور شوی وي. لکه: په ۵۴مخ غزل کې «تبۍ» چې ښځینه نوم دی، نو شاعر د نورو قافیو همغږۍ لپاره چې نارینه کلمې دي، دې کلمې ته هم د نارینه کلمې بڼه او تلفظ یې ورکړی دی. همدارنګه ۶۶مخ غزل کې شاعر د (ګاونډی، نری او پردی) کلمو لپاره په

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستيو بيتونو کې د (ړلۍ او بټۍ) بڼه د نارينه کلمې (ړلی او بټی) په شکل راوړي دي.

د مخور شاعر (محمد طاهر قلمدوست) د شاعرۍ په اړه ځکه «تر اېرو لاندې غمی» تر سرليک لاندې وغږېدم، چې غمی تل ارزښتمن وي، ولو چې تر اېرو لاندې هم شي نو بيا يې هم ارزښت خوندي وي او هر يو يې د پلټېلو هڅه کوي، چې څنګه تر سترګو شي نو بيا يې هر يو خپل مال ګڼي. ډېر مشهور شاعران دي، چې ښه شاعري کوي او ښه مضامين په خپل شاعري کې رانغاړي، د قلمدوست صاحب شاعري هم زما پام يې هغه اړخ ته را اړولی دی، چې د ځينو مشهورو شاعرانو په څېر د مضامينو له اړخه د مرام هماهنګي يې يوه ده، يو درد لري او يوه خبره په بېل انداز سره کوي، درويش روښان وايي:

ښار مې هديره شـــوه، هديره تر ښاره لويه شوه
نور به په پردي جنګ کې لا څومره تاوان وکړمه

په همدې موضوع کټ مټ قلمدوست صاحب وايي:

د وطن نيـــمايي خـاوره هديره شوه
ماشومان مو يتيمان شول ځکه ژاړم

همدارنګه په بل ځای کې بخت الله ربنتين وايي:

اټن کې ټول وو راسره او جنګ کې وتښتېدل
ربنتينه! څه د ايجــــړاګانو ملګرتيا مو وکړه

قلمدوست صاحب يې بيا په بل طرز داسې وايي:

ياران ورنه چاپېر لکه مچان وو په هستۍ کې
اوس وينمه سوړ شـوی دی بازار د قلمدوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې ترخنګ د تعلیم ارزښت، واقعي مینه، له بازاري مینې تېښته، خپله شاعر ته لارښوونې، نهيلي، د زړه نازک والی، د سوشل مېډيا منفي اغېزې، د کار ارزښت، د صنايعو اعلا کاروونه، د ښځې غلامي، له ګاونډیو هېوادونو سره سيالي، د وطن مينه، د مور او پلار احترام، د ځوانۍ ارزښت، د همسايه خيال ساتل، د لوږو خرڅول، داسې تعبيروي چې د دوی پلرونه تاجران بولي، همداسې ورته لا ډېرې موضوع ګانې د قلمدوست صاحب په ښتو اشعارو کې رانغښتل شوي دي، زړه مې غواړي چې د قلمدوست صاحب په شاعرۍ لا ډېر وغږېږم او ډېرې سپينې پاڼې پسې تورې کړم، خو د کتاب د سريزې اصول راته اجازه نه راکوي، ګنې په زړه مې ډېرې خبرې پاتې شوې، د ادب لارښوونکو، استادانو او بلبلانو ته بلنه ورکوم، چې د قلمدوست صاحب په شاعري باندې خپل د قلم طبعه وازمايي، ځکه نوموړي شاعر له قلم سره ياري ښه پاللې ده او د زړه خواله يې په آهنګينو لفظونو په شاعرانه انداز کې د ستايلو وړ ده، نورې خبرې به «تر ابرو لاندې غمی» اړوند دوی به کوي، زه باوري يم چې پخوا او وروسته له دې هم هر ادبي مجلس به د قلمدوست صاحب په اشعارو ښکلی ښکاري، نو ځکه وايم:

محبوب د شاعرانو چې ازاد وايي شعرونه
شاعر قلمدوست هم مې رابللی که راځې

په ډېره ادبي مينه
عبدالوهاب مومند
۱۴۰۱/۶/۱۸
بغلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حسرت پاڼه

د قتیبه ټاټوبی د قیمتي غمیو ډک کان دی، د کرکر د ګلونو بهار بې خزانه موسم او د چونغر د بلبلانو ترنم یې د اهونو سترېیا فرهنګ سره له آره نا اشنا دی، د حریت او نصیحت زمزمې یې په طبیعت کې انګازې کوي، ښایي په قره باتور کې توریالیو تاریخ، لکه د چشمه شېر د شنو اوبو روان کاروان همداسې ځلېدونکي خلق شوی وي، نه به یې د محدثینو په ګلبڼ کې د روایاتو کمی راشي او نه به یې دا خاورینه کُره د ورکو اتلانو تاریخي پاڼو د زړښت حسرت وخوري، ته وا دې خاورې ته داسې دعا شوې چې په هره بانډه کې یې ناتوړل شوي غمي پراته دي.

دقیق یوې لسیزې وړاندې د شعر الهام څپې د کرکر د ګلونو په بڼ کې په محمد طاهر قلمدوست خپلې وزرې وغړولې، هغه یې د مرموز ژونده رابهر کړ، یو پټ غلی احساس چې په سینه کې یې دننه بلېده، هغه لمبه د عشق په داسې رسوایي بدله شوه، چې د حسرت اوښکو پاڼې یې رنګینې کړې.

زه پړ ومه پخوا تر دې چې نه وم مېین شوی
کارونه د تقدیر و مېینتوب مې بهانه شوه

د ژوند مزل سپین ږیري قلمدوست د بدن غړي کمزوري کړل خو د زړه شوق یې ماتوی ونشو، د بدن د غړو درد سربېره قلمدوست له داسې درده کړېږي، چې د احساس اوښکې یې د پاڼو پرمخ ناڅي، اوس یې له درده چم خبر شوی، د هغه درد رسوایي د حسرت اوښکې جوړې کړې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعرونه د ډېر درده ليکل کېږي قلمدوسته

ټول خلک شول خبر ستا په ژړا کلي په کلي

قملدوست د خپل عمر تقريباً اته لسيزې مزل پای ته رسولی، د طبيعت ناخوالو له ځو اړخه پوخ کړی، د عمر په وروستيو شپېو کې يې د مينې سودا وکړه او د عشق د ښار سرګردان سوداګر شو، قلمدوست د نصيحت او ښېګڼې سودا په خلکو وړيا پلوري.

اوس چې ډوب شوی يم په عشق کې بيا وتلی نشم

سـزا مـې دا ده، نا ببـره دا سـودا مې وکـړه

د مينې دا سوداګر د عشق له هټۍ نه صبرېدونکی برېښي، ان چې خپل ځان پورې هم حيران دی، د مينې له سمندره خړوب شوي زړونه د عمر تر پايه مبين پاتې کېږي.

په بوډا توب کې قلمدوسته عاشقي نه ښايي

نو چې تراوسه زه کـومه نو بلا مې وکړه

قلمدوست د وخت ارزښت لکه الهي نعمتونه په کره ډول پېژندلی، ژوندانه د وخت او وار کانې په خپل ځای درانه بولي، د هغه تللي حسرت په حسرت کې اوښکې بې مزې ګڼي چې د بخت مزي يې په وخت نه وي تړل شوي، هغه د وخت او وار ارزښت او د مړو فرصتونو پسې د حسرت اوښکې د انسانانو مخته داسې انځوروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر کار په خپله وخت کې ښه کېدای شي قلمدوسته
نو وخـــت د وخته تېـــر وو په زارۍ کله کېـــده

قلمدوست د نصحیت انگازي اعلا او ادنا لپاره لکه تلل شوي کانې پوخ وزن لري، د راتلونکې پښېمان حسرت خوړونکی غواص ته د طبیعت نامنظم مخ لوڅوي، چې د ژوند د سمندر کړلېچونه يې په ذهن کې سريښ وي.

دنیا تل برقرار نه وي کله څنگه کله څنگه
تل دا حسن دیار نه وي کله څنگه کله څنگه

قلمدوست د ابادۍ معمار ښه پېژندلی، معلم په توره شپه کې د ټولنې بلېدونکې روښانه ډېوه د هر کاسب د سترگو لید بنسټ گڼي، لکه د مستو څپو لاندې د سمندر قیمتي تَل، کټ مټ لکه د مېوه لرونکې مېوې ريښه چې دنیا ته یې د ثمر ښاخونه غوړولي دي.

اساس د ابادۍ د هر وطن وي معارف کې
روزلي د معلم ټول ماهران د معارف کې

ټولنه لکه د رنگونو دوکان له بېلابېلو اقشارو جوړه گډوله ده، د هر رنگ بازار دی، انسان به د هغه رنگ اغېز اخلي چې کوم سره لاس او گرېوان وي، دغه رنگونه کله د رسوایي حد کې د وفا جامونه ماتوي او کله د محراب له انگړه معصیت خړوبوي، داسې چاپېریال کې د قلمدوست له قوله حیا د معاملاتو له بهیره بهر گوهر ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غله چې کله غلا کړي په تياره کې ورته ورشي
دوســتان او اشـــــنايان بيا په رڼا دې غولوي

د کايناتو مالک د رياضت کلا ته خپل د ښښنې ور پرانيستی دی، د معنويت مشتريانو ته د دې پټ ور رښتينی راز ښه مالوم دی، له دې ښاره د هرې نياز غوښتنه روا ده، لکه په نيمو شپو کې د مالک سره د عابد نيازونه، که د رحمت وزر يې په سر لاس تېر کړ د دارينو شتمن يوازې هم دی وبوله.

کوم شی که دې پکار وي قلمدوسته ورشه واخله
خرڅېــــږي په ارزانه په دوکان د نيـــمې شپــې

د حسرت اوښکو کتاب باندې به علمي بحث د نظر خاوندانو ته پرېږدو، په پای کې محترم استاد محمد طاهر قلمدوست ته د هغه د لومړنۍ پښتو شعري ټولګې (حسرت اوښکې) چاپ مبارکي ورته وايوو، هيله من يوو راتلونکی نسل د دردمن قلمدوست د حسرت اوښکې د قلمدوست صيب د هيلو په زرغون پسرلي سره ور وچې کړي، له لوی رب ج د کرکر ګلونو کاروان همداسې روان او ګړندی غواړو.

په ادبي مينه
بغلان ادبي بهير
عبدالمبين صافی

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمد

اې ربــه تل تــــر تلــه بر قـــــرار ته يې ته
د خپـــل عبـــــاد د حاله خبـــردار ته يې ته

يواځې يې دايـم قايـــــم ملـک د ټـول جهان
بې نايــــب او وزيـــــر او مســـــتشار ته يې ته

تغير او بـــــدلون نه لرې همـېشه بر قـــراره
حی القيـوم د ټـول جهان واکـــــدار ته يې ته

صبور يې، هم بصير يې، هم سمـيع او هم بديع
قـــادر يې تـــــوانا او بـــــرد بـــــار ته يې ته

اګـــاه يې په ګناه د بنـــــدګانـــو په هر وخت
پټـــــېږې، نه د تـا نه خـــو ســــــتار ته يې ته

تور مخی قلمدوست او امېدوار دې د رحمت يم
په خپـــــل کـــرم مې وبښـــه غفـــار تـــه يې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

نعت

بېشکه د ټول انس او جان سردار دی محمد(ص)
په ټـــــولو انبــیاوو علمـــــدار دی محمد

اول دی په باطـن پیدا صورت کې اخرین دی
د حضـــــرت بابا صــاحب افتــخار دی محمد

شپـــه او ورځ ژړل د ګنــاهګار امـــت د پاره
امـــت د پـــاره تېر د مــــور او پلار دی محمد

په روی دده جهـــان او کایـنات دي پیدا شوي
الله ته ډېر محبوب او هم رویـــــدار دی محمد

زه یمه قلمـــــدوست او امتـــــي د محـــمد یم
شفـــــیع د مجـــرمان زما بـــــادار دی محمد

(c) ketabton.com: The Digital Library

مناجات

ربه! ما او زمـــا یار په لاره ســـم کړې
د توفیق او کامیـابې مې هر قـــدم کړې

عمر تېـــر شـــولو په لهو او لعـــب کې
ستا له وېرې دواړه سترګې مې په نم کړې

زه حیران او خوار و زار په زړه زخمي یم
په خپـــل فضـــل پرهـرونه مې ملهم کړې

ګنـــاهـــــونه زمـــا وبښــــې اې ربـــه!
د قیـــامت د خرخشـــو نه مې بې غم کړې

په محشـــــر کې چې وي لمر د سر له پاسه
د رحمت سیــــوری مې لاندې په کرم کړې

قلمـــــدوست یمـــــه اې ربه ګنـــاهګار یم
په خپل فضــــل دې مې بچ له جهـــنم کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حيران يمـــه دوســـتانو عجيـــبه زمـــانه شوه
ورونـــه شـــول پـــردي او تر مطلبـــه يارانه شوه

دوکـه او فرېبـــونه په يـــو بل بانـــدې خرڅېږي
په چل روان دي خلـــک اشـــنايي يې رندانه شوه

زه پړ ومه پخـــوا تر دې چې نه وم ميـــن شوی
کارونه د تقـــدير و ميـــن توب مې بهـــانه شوه

ناصـــح چـــې نصيـــحت راته کاوه په پټـــه پټـــه
قسمت وګورئ خلکـو! رسوايي مې هنـــګامه شوه

سهار چې شي د ښځو اجتماع جوړ شـي بازار کې
دوســـتانو چا ته وژاړو عجيـــبه مېـــړانه شوه

وينا دې هېڅ څوک نه اورې چوپ کېنه قلمدوسته!
چې پت غيرت لري، د هغـــوی تريخه ژوندانه شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګی مې ژاړي لکــه وریـځ چې په پسرلی وژاړي
لکه ماشوم چې مور یې مړه وي په ځګیروی وژاړي

لکه کوچـــی چې بــاروي کډه ایلبـــــند په لورې
یار یې د یار له غمـه ناســـته په کېــږدی وژاړي

د یار د غمـــه زه چـــې ژاړمـــه پـــه چېـــغو چېـغو
لکـــه بنـــدي په جېـــلخانه په بې وســـی وژاړي

چې کمبخـــتي ته مې نظـــر کړمه بیـــا وژاړمه
لکه حاکـم ته چې محکـــوم ډېـــر په زاری وژاړي

چې تېـــروي عمـر مستـــی او خنـــداګانو کې تل
داسې وخت را به شـــي چې ډېره په سختی وژاړي

نو قلمدوســته! ته چې ژاړې بیـــا قلــم خو دې هم
در ســـره ژاړي بیـــا به هـــم په عـــاجـــزی وژاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژمـــی را روان دی په وطـــن کې کار او بار نشـته
پېژنـــــي ډالر خلــک یو بل پـــورې غمخوار نشته

نه سوځـــي په حـــال د بېوسانو د چـــا زړه ولې؟
رحم په مظلوم نشـــته او هم د خـــدایه ډار نشته

نه ګوري خپلوي ته چې په لاس کې ورتـه ورشي څه
ورور تـــه د ورور قـــدر روپیـــــو په مقـــدار نشته

څنـــګه زمانه شـــوه د حقـــدارو حـــق پایمال شولو
مشـــر کشـــر نشـــته احتـــرام د مـــور او پلار نشته

څـــومره چـــې خبرې کـــوي خلک د یـــو بل سره
وي په چـــل روانـــه او رښـــتیا یې په ګفـــتار نشـــته

راشه قلمدوســـته! چې و خـــدای ته عریضـــه وکړو
پـــرته د هغـــه نه بـــل د هېـــڅ چا اقتـــدار نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هغه کوڅې ته چې ورتلم هغه دلدار نشــــته اوس
چې مې لېږلو يار حضور ته ها ريبار نشــــته اوس

په زړه زخمــــي د غـــــمازان د لاســــــه يمـــه ربه
ته پرې خبر يې څه پرې وشو ها دربار نشته اوس

نن په دنيا کې څه چلېږي ټول دوکه او چـــل دي
چې صداقت پکې خرڅېـــده ها بازار نشـــته اوس

چې راسره وو په هر ځـاى کې ښه ملګرى همېش
چېـــرته به ولټـوم خـــــدايه هغه يار نشـــته اوس

د اخلاصمـــــــندو ورتـه ليـــــکه و زيــــارت د پاره
زمان بدل شو څنــــګه وشـــو ها مزار نشـته اوس

نو قلمـــــدوسته عالمــــان خـــو دي هغه عالمــــان
چې په زړه کېني د سـړي هغـــه ګفتار نشته اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځوانیه! ولاړې رانه چېـــــرته به دې بیا لټوم
ورک مې کــړی يې په کلــــي په بېديا لټوم

هغه ياران چې صـادقان وو خدايه چېرته لاړل
ياران خو ډېر دي، مګــــر زه ها ملګرتيا لټوم

چې راســـره وو خو په قـدر يې زه نه پوهېدم
رانه چــــې تللـي دي ادې او هــــم ابا لټوم

ادې وه څومره مهــــربانه او ابا مې غمـــخور
ورته خوښـــي او خوشحالي اوس په دعـا لټوم

سيند د دنيـــا ده د څپـــو نه ډکې خيال وســاته
ګوره چې ډوب نه شې چې بيا به دې په چا لټوم

غمجن مه کېږه قلمـــدوسته زه دې يم ملګـــری
زه همېـــشه د عزيـــزانو خوشـــحالتيا لټـــوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې نازېدمــــــه پر تا ډېره اشـــتباه مـــې وکړه
چې نالیدلې مې ځان ګڼ کـــړلو خــطا مې وکړه

زه وم ساده او د پې مخــــو په چل نه پوهېـــدم
په یـــارانه کې په هغـــه ګمـــان د تا مـــې وکړه

اوس چې ډوب شوی یم په عشق کې بیا وتلی نه شم
ســـزا مې دا ده نا ببـــره دا ســـودا مـــې وکـــړه

عهـد مې کـــړی و چــــې نوره عاشـــقي نه کـــوم
دا ســـتا ګلرنګ مخ مې چې ولیـــدله بیا مې وکړه

په بـوډا تــوب کې قلمـــدوسته عاشـــقي نه ښایي
نو چـــې تر اوســه زه کـــومه بیـــا بـــلا مې وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د انســـانانو پـــــه جامــــو کې پړانګان ویــــنمه
انسان په شـــکل وي خویـــونه د حیـــوان وینمه

ګاونډ یې نه لري سوکړک ټـــول ماشومان یې وږي
او د حاجي صاحب په کور هر وخت مهمانان وینمه

حیـــا او شـــرم وکــــړه بار ددې وطــــــن نه لاړه
ټول رواجــونه په وطــــــن کې د غربیـــان وینمه

رانجه په ســـــترګو او نکـــــریزو په لاسـو د کوره
وځـــي بازار ته تـــر ماښـــامه فاســـقان وینمه

اې وطنـــــوالو! افغـــانان خو بې غیـــرته نه وو
دوی باندې څه وشول چې اوس یې بې پتان وینمه

ته غاړه خلاص کړه قلمـــــــدوسته او لیکـــنه وکړه
هغه چــــې نه قبـــلوي بیــا یې په ارمـــان وینمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوركۍ

ته مسلمانه يې پتــمنه او دينداره خوركۍ
راځه نور بس كړه چكرونه د بازاره خوركۍ

سياسره ښه ده چې په كور وي ناسته
د ناريــنه نه يې وي هــره خـواسته

د كوره مه وځه چې نه به وي بېماره خوركۍ
راځه نور بس كړه چكــرونه د بازاره خوركۍ

كوم شی كه درته ضرورت پيښېږي
يا كومه بله مصـــــلحت پيښېږي

كوم چې مطلوب به دې وي، وغواړه د پلاره خوركۍ
راځـــه نور بـــس كړه چكـــرونه د بازاره خـــوركۍ

شيــــطان دښمن زموږ د دين دی
ناست په هر ځای كې په كمين دی

لږه خيال ساته كور كې كېنه په قراره خوركۍ
راځه نور بس كړه چكـــرونه د بازاره خوركۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه په کور کې په پرده وي
ښه په عـــزت او دبـدبـه وي

یو څه پام وکړه اخرت ته دې سرداره خورکی
راځه نور بس کړه چکـــرونه د بازاره خورکی

قلمدوست ستا دیني ورور دی
او ستا له غمـه تل په شور دی

نصیـحت واوره ووېـرېـږه له قهاره خورکی
راځه نور بس کړه چکرونه د بازاره خورکی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

قلم مې ژاړي لاس مې رېږدي څه ليکلی نه شم
د غم کتاب مې دی پرانيستی خو لوستلی نه شم

د زړه کونجـــونه مې دي ډکې د غـــمونو ځينې
رقيبه ســـتا د لاسه هېـــڅ چا ته ښـــودلی نه شم

غم چې د غـم د پاســـه واچوې ځايېــــږي کله؟
زړه به مې وچـــوي نو څه وکـــړم ساتلی نه شم

ارمان مې پاتې د نگار دی د بوســـې په زړه کې
يارانو گورئ! حيـــا راشي بيا غوښـــتلی نه شم

هغه جامونه چې مـــې سر کړه مخکې ښه په مزه
ږيره شوه سپينه اوس شرمېـــږمه څښـــلی نه شم

زړگی مې ډک دی د غمـــونو قلمـــــدوسته ياره!
چې خپه کېـــږي پرې اشـــنا ځکه ويلی نه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که مرګي پرېښودم بهـــار ته بیا غزل لیـــکمه
ټپې، چار بیته، رباعـــي ور ســــره مـــل لیکمه

زه خپله زوړ یم طبیـــعت مې د ځواني په لورې
مخه دې کړې نو مجبــــور یــم چل او ول لیکمه

مخکې د شعـــــر او شـاعري فکر مې نه وو په سر
اوس چې لیکـــمه د عســـل په ځای حنظل لیکمه

مضمون یې تریخ شي رانه زه پخـپله نه پــــوهېږم
ګمان مې دا وي چې خـــواږه لکه عســـــل لیکمه

یمه بېـــــتابه لاس مې رېـــــږدي سپین ږیری یمه
نو ځکــــــه کلــــه به د ځـــــان کله د بل لیـــکمه

زه قلمدوست یم ژوند مې تېر شــــو له قلمـــه سره
څه باک یې نشته چې د غل په ځای کې مل لیکمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په لار روان ګوتـــې شمېـــرم، غرېږم ځانه سره
ناکـام د مينـــــې يم، ژړېـــږم د ارمـــانه سره

بېلتـــانه ډېر يمـــه رټلـــــى هوسېـــږم زړه کې
داسې وخـــت را به شي چې ووينـم جـــانانه سره

دومره جفـــا چې پر ما کـــړې ده ګناه مې څه ده
دا زما خواسـت دى چې يې عمر شي خپګانه سره

که ټول عمر په جېلخانه کې تېر شي سخته نه ده
رب خـــو دې مـــه کېنوه يـــو ګړى نادانـــه سره

زه قلمـــدوست يم ځـــورېدلى د اشـــنا د لاسه
وداع به وکــــړمه په چېـــــغو د جـــهانه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا دور د ژونـــــدون په يوه حـــال نه پاتې کېږي
ښايست د سپين بشر او د شين خال نه پاتې کېږي

مــــدام زما زارۍ او د خــــوبانو حســــن نه وي
مغــــرور مه کېږه ګلې ستا جمـال نه پاتې کېږي

دنيا ځای د ازمـون دی صـــــداقت وکــــوه ياره
اوس خلکو سره ښــــه کړه بيا مجال نه پاتې کېږي

هر څوک که پخپـــل حق باندې قانع اوسي يارانو
وهـل ټکــــول نه وي بيا جنــــجال نه پاتې کېږي

ملت که په نفاق اختــــه شي ګوره قلمـــــــدوسته
وطن به شي بر باد بيا استــــــقلال نه پاتې کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

عـادل زمـا د سترګو تور دی
عـادل ړنـا زمـوږ د کـور دی

ددې سـره مې غـم غلـط شي
عـادل زمـا د زړه ټـکور دی

کور او مـاحول پرې ښـه ښکاربږي
باغچه د زړه مې پـرې سمسور دی

ماشومان ډېر دي خدای دې ډېر کړي
خو هغـوی نور دي عـادل نور دی

دعـا کـوم ورتـه د اخـلاصه
ان شـاءالله! رب تـه منـظور دی

که قلمـدوست ورنـه خپـه شي
بیا خامـخا ورتـه پیـغور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېوه د علـم په وطـــن کې فـــروزان کړې ربه
هر يو بچـــي د افغـان ښه ښه عالمـــان کړې ربه

علم به څـــه کړې چې عمل دې د اخلاصه نه وي
پخپله علـــم بانــــدې مونږه عامـــلان کړې ربه

نشته ده علم چــــــې د ژبې په نفــاق اخته يوو
تاجک، پښتون، هزاره، ازبـــک افغانان کړې ربه

هغه چې دا نفاق جوړ کړی دی زموږ په منځ کې
ته يې زمـــوږ د حـــاله زياته پرېـــشان کړې ربه

هر يو وګـــړی د وطـــن دی د افغـــان په نامه
نفاق مو لـرې او ابــاد افغانســـتان کـــړې ربه

قلمدوســـــت وايي زه دعـــا کـوم الله حضور ته
روان په سمـــه لاره ټـول مسلمـــانان کړې ربه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګی مې راته وايي، څه! دنيا نه لاس په سر شه
راحـــت ارامي نشـــته څه مجنون او قلندر شه

يوه ټـــوټه مړی يوه شـــړی در ســـره واخله
د ډېره بد بيـــني او د نفـــاق ځيـــنې بهر شه

پښتون د هـــزاره دښـــمن، تاجـــک د ازبکانو
ټول لاره د خدای پريښي دي د دوی نه مرور شه

ورور د خپل ورور سره دښـمن ده په يو کـور کې
وځـــه د دوی نه لاړ شـــه مـــجرد لکه قمـــر شه

هغه چې ښه واعظ دی او عمـل يــې د ځان نشته
بيان يې بې تاثـــير وي صدقه ددې منـــبر شه

رښتيا چې ګـــوزاره ده داســې خلکو سره سخته
نور څه کړې قلمـــــدوسته هله ژر شه په سفر شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مناجات

الله نه غــــواړمه توفيــــق زه د روضــــې د جانان
چې مې داخل کړې يو ځلــې په دروازې د جانان

د ټول جهـــان چې څه خـــوبان دي د جهانه سره
ټول صـــــدقه شه د روضې د مـــنارې د جـــانان

په خپــل کــرم دې ربـــه يو ځـــلي مې ورســـوه
که مې نصيـــب شي چې شم ځـار د مقبرې د جانان

خدايه ور مې وړې چې خاوره يې په مينه ښکل کړم
رانجه په ســـترګو وکړم خـــاورې د لارې د جـانان

اسمان ده جيګه ځمکه ټينګه لاس مې نه رسيـــږي
تويــوم اوښــکې د هجـــران په فـــوارې د جانان

مشــرف مې کړه په خپـل کور او د حبيب روضې ته
شفاعـــت وغـــواړم په چيـــغو او نــارې د جانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوند دې تېر شو دښمني او عداوت کې
څه دې کــړی و تـاوان په اخــوت کې

دنیا ټــول روان په لــور د تـــرقي ده
موږ تر اوسه لا ویـــده یوو په غفلت کې

د جـاپان ســـره ازاد په یــو نېـــټه یوو
پرمخـــتګ کـړی هغـوی په صداقت کې

واکداران موږ پـه تیـــارو کې وو ساتلي
خپله ډوب وو، پـه چـرچو او عشرت کې

د مامور معـاش د کور خـرچه نه کېږي
ټول جوړ کـړي بلډنګونه په خیانت کې

ټول ککـــړ دي د یو مخـــه په حـــرامو
ځکه نه پوښتي هېڅوک په حکومت کې

ډېر غریب یـــوو او بې وسه په نړۍ کې
څه عزت وي قلمـــدوســـته په ذلت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په نړۍ نشته افغـان نه در په در ځــوک
هم بې وسه ناتوان خـــوارو ابتـــر څوک

دښمنـــي ته وي ولاړ هـــر يو پـــه ټينګه
خوا خوږي ته نه وي يو هـــم بـرابر څوک

هر يـــو غواړي خپــله ګټـه، خپله خېټه
نشته هېڅ يو هم په غـــــم د بـــرادر څوک

چې د خدای په لاره سيخه او سم روان وي
نه به مومـــي که وګـــوري لـر او بر څــوک

احتـــــرام د مـــور او پـلار نه کـــوي ولې؟
خدای! مـه کړه خو هغـــسې بې پدر څوک

عالمــــان ډېــوه د ديـن دي قلمــــدوسته!
چې عمـــل نه وي ور مه شـه په منبر څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بېګاه د يار په غم کــې خــوار زړګی مې کړېده
بېلتون کې يې بيــا ويــنه د زړګـــي مې څڅېده

وعـــده يې د ديـــدن راســره کـــړی و د وخته
زړګی مې خوشــحالۍ نه په بــدن کـــې نڅېده

شهيــــد د ستا د ميــــنې يم که مـــړ وای لا پخوا
شمــــعې د اخلاصمـــندو په مــزار مـــې لګـېده

بېـــګاه مې په خـــوب وليـــده مانۍ د غاصبــــانو
دوی لاندې وو دپــــاسه چــت په چت پرې نړېـده

داسې يو بد حالــت وو چې مې وليده په ستــــرګو
په ډېــره بې وســۍ کـې ډېــره سخــته رپېـــده

هر کار په خپله وخت کې ښه کېدای شي قلمدوسته
نـو وخـــت د وخـــته تېـــر وو په زارۍ کلـه کېـــده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دنیا وخـــوړل ټـوله ظالمـــان ورک یې که
دولت ده بېکاره نشـــته پرسان ورک یې که

غنم چې وړلو ژرنـدې ته د پلار یې نه و خر
د خوی یې راشه وګـــوره دوران ورک یې که

پوښتـــــنه د سواد نشته پیـــسې پکې چلېږي
ګټــه ده پــــکې نه لـــري تاوان ورک یې که

حیران دې حکـــومت ته یمـه ولې نه خبرېږي
تر کومه به دوام وکـــړي دا شـــان ورک یې که

زه سترې ستـــومان شومه د بـــې عدالتـــۍ نه
چا ته به سرې څیرې کړي ګرېـوان ورک یې که

فســـاد د اداري چې وایـــي هســـې ډنډوره ده
د یو مخـه دي خپـــله مفســـــدان ورک یې که

نو ځان ته کوم یو بل مصروفیت غواړه قلمدوسته
چې وینــــمه دا تـه یې او ګریـــان ورک یـې که

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حکـــومت زموږ که لږ څــه با خبر وای
افغانان به ولـــې دومــــره در په در وای

یو لږ څه غونـــدې روزګار که چلېـــدلی
هــره ورځ ولې سلـــهاو په ســــفر وای

دا ســـــفر ډېـــره اوږده د ســـر پـــه بیه
مجبوري ده کـــه نه کلـه تېـــر د سر وای

خپـــل مرګ په سترګو ویني خو ور درومي
ددې تګ نه خو چې کاشکې کوږ او کر وای

څه بحـــرو ډوب کـــړل، څه وخـــوړل لېوانو
کاشکې نه تـلل او خپل مرګ ته یې نظر وای

ډيپلــومونه په جېـــبونو کې وراســـته شول
قلمـــدوسته دې نه ښـــه وو چې لـــندر وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ولې به زړه ورکړي چا ته ځان به در په در کړي څوک
وابه خلي غمـونه هوســايي نه ځــان بهر کړي څوک

ها وختونه نشـــته چې تا ښـه کـــړه بل به هـــم کاوه
ولې به لاهو ځـان په درياب کې بې ګودر کړي څوک

لـږ څـــه حوصـــله وکـــړه الله نه ووېــــــږه تـل
نه دی مناسب چـې په خوارانو ځان ببر کـــړي څوک

زړه د مسلمان د خـدای عــرش ده چـې خپه نه کړې
ولې په ناچيــزه دنيـا دوســـــت به مــرور کړي څوک

هغه ده دنيــا د ســــــتا چـــې وخته‍ــې او واغـوندې
پرته ددې وي به لېـــونی چې ســر په سر کړي څوک

ګرځــو په مســتې کــې قلمــدوسته لا خبــر نه يوو
ژوند کې به نه خاندي کـه نظر په خپل دفتر کړي څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر ته!

ته یې ددې وطـن د خلــکو ترجمـــان شاعره
که پوهېدلی یې د ستا ډېرېټې ده ګران شــاعره

ستا وظیـــفه ده چې حـــالاتو نه په هــره ګړۍ
ولیــــکې لوړه تنـــده حال د یتـــیمان شاعره

هغه مېــړونه چـې اســلام او د وطـن په خاطر
بچیان یې پرېښودل ځانـونه کړل قــربان شاعره

دا نتیـــجه د شــهامت ده، د هغــو ځــوانـانـو
چې په ارامــه کور کې ولیــکي رومان شــاعره

چېرته په خیال کې دې هم ګرځي دا بېوسه خلک
یا چې دې کړی وي په حال د دوی ګــریان شاعره

که ته شـاعر یې په رښتــیا لیکه حـــالات د وطن
که نه پـــټ وساته په زړه کې دې پنـــهان شاعـره

زه قلمدوســـت یمه تر اوســـه خو شاعر هم نه یم
لـږ لـږ کـــومه شـــاګردي د ادبیـــان شــــاعره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دنیـا تـل په قــرار نه وي کلـه څنــګه کله څنګه
تل دا حســـن د یار نه وي کلـه څنــګه کله څنګه

بلبلان میبـــــن په ګل دي او په ګلـو یې چغار وي
تل پر ګلو بهـار نه وي کلـــه څنــګه کلـــه څنـــګه

ګل چې نه وي په ګلـــشن کې بلبلان به کډه وکړي
تل د ګلـــو بـازار نه وي کلـــه څنــګه کلـه څنـــګه

نن حاکم سبا محکوم او خپله حال پورې حیران شي
همېـــشه اقتـــدار نه وي کلـــه څنــګه کله څنـــګه

دنیاګۍ ده تېرېدونکې غم خـــوښي یې مدام نه وي
تـل دا لیـل او نهـار نه وي کلـه څنــګه کلـه څنـګه

مـا ویــلې قلمدوســـته تا خـــو نه منـــل خبـــره
ابـــدي دا بنـــډار نـــه وي کله څنـــګه کله څنـــګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلم

معلم دی لکه ستوری په اسمان د مـعارف
باغبان دی د ګلــونو په بوستان د معارف

د ګل په ژبـه کله پوهېدلی شي هر څوک
معلم دی په دې فن کې ترجمان د معارف

په خلاصــه تنده وروزي بچیان ددې وطن
په ده باندې دی لوړ عزت او شان د معارف

معلم په برکــت ده فیلســوف او حکیــمان
په وخت د بیماري چې شي درمان د معارف

اساس د ابادي د هـر وطن وي معـارف کې
روزلــي دي معلـم ټـول ماهـران د معـارف

معلم زما د ستــرګو تور دی یاره قلمـدوسته
معلم دی په بـــدن روح او روان د مــعارف

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه کول دنیا پورې خـواري که پوهېـــدلی څوک
هسې یقین نشته ده خو کاشکې چې لیدلی څوک

هر یوه ښـــخ کړي په لـــس هاو عـــزیزانو خپـــل
کاشکې د هغو نه یو کس بېرته وای راغلی څـــوک

وشو څلوېښت کاله چې اخته د جنګ بلا کې یـــوو
دا ده بدبختي چې عبرت نه دی اخیستلی څـــوک

سخته ده عـــذاب د اخرت اوس معـــلومېـــږي نه
ټوکه ورته ښـکاري د چا حق به نه خوړلی څـــوک

راشـــئ وجـدانونه قاضـیان کړو په رښتـــیا سـره
څومـــره بـرابـره په احـــکامو چلېـــدلی څـــوک

ګوره قلمدوسته ژوند دې تېر کړه په غفلـــت ولې؟
وبـه ژاړي هلتـــه چې وي دلته خندېدلـی څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یارانو وګــــورئ دا څــــرنګه ژونـــــدون دی زموږ
ورور د ورور او پلار د زویه چــې بېلتون دی زموږ

د اســـلام لاره مـو پـــرې ایښې، یـــوو په بله روان
وجه یې دا ده چې په ژوند کې دا بدلون دی زموږ

پخوا کافر وو پـــه هر ځــای کې د اســـلام غلامان
شـــولو بې پتــه چې د دین نه اوښتــــون دی زموږ

ټوله شپه ناســـت یوو تلـــوېزیون ته سریالونه ګورو
لمانځه ته نه کېـــږو وزګار دغه مضــمون دی زموږ

د لمانځه فــرض او واجبـــاتو بانـــدې نه یوو خبر
د شاه رخ خان او بارو خـــان نه پېژندون دی زموږ

نو قلمدوســــته چې د خــــدای په لاره سم ونه شو
ورځ په ورځ دا ډوبېــــده لکه قــارون دی زمــــوږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وطن د مـــور بچــــی یم وفـــادار یـــمه هر کله
د ژبــــې د نفـــاقه زه بېــــزار یــمه هـــر کــــله

څه خلک چې اوسېږي په دې خاوره کې افغان دي
هـــر یـــو زمـــا ورور دی په اقـــرار یمه هـــــر کله

اوربـــــوز مې د انګـــرېز وختـــه په خاورو سولولی
اوس هـــــم همـــاغه یـمه او بیــــدار یمـــه هر کله

شیدې د غیرتي مــــور مې رودلـي په زانــګو کې
حامـي یــــم ددې خاوره پیـــره دار یمه هـــــر کله

غلیم ددې وطـن د تسخیر خوب ویني په خیال کې
ارمان به ګـــــور ته یوســــــي زه هوښیار یمه هر کله

دوست وایي قلمدوسته خـو ګاونډ زموږ دښمن دی
ددې دښمـن لستـــــونو کـــــې زه مار یمه هر کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غمونه چې دې زور شـــي په اشــعار يې لګوه
خاطر دې اســوده کـړه په دلــدار يې لګـوه

دستور ده، خلک غم شريک کوي سره د دوست
د زړه نه يـــې وباســه په غمخـــوار يې لګـــوه

ببړه د شيطان کـار ده چې رسېـړي نه مزل ته
هر کار چې دې پـه مـخ وي په قـرار يې لګوه

که کــــومه صــدقه خيـرات دې ووځي د لاسه
د هر چـا انــــدازه وي په حقـــدار يې لګـــوه

نيکي به دې په کار شي، د بېـوزلو سره ښه کړه
بـدي نه لاس پـه ســر شــه په کنـــار يې لګوه

تر څو چې په دنيا کې ته ژوندی يې قلمدوسته
چې ښه دې شـي د لاسـه په بـار بـار يې لګـوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وبه ربېږي اخر هغــه څـــه چې دې کرلــی وي
هضم به یې وکړې هغه څـه چې دې خوړلـی وي

بې بدله هېڅ شـــی پاتې کېـــږي نه خبـر اوسه
وبه شي در پېښ چه به په چا باندې دې کړی وي

نه دی مناســب په مصیبت د چا خوښـــــی کول
وبه ژاړي ګــوره چې په چـــا به خنـــدېدلی وي

حق چې د چا وخــوري د مقــام او د پیسو په زور
داسې وخت به راشي چې ګرېوان به یې څیرلی وي

دلتـــه افغــانان دي تعــرض په هېـــڅ چا مـه کوه
وخـــت چې برابر شـــي نو ظـالم یې ښـــه رټلی وي

ځه په لاره سمه قلمـــــــــدوسته کړه مـــه درومه
ژر مــــزل رســـي چې په ســـمه لاره تللـــی وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مناجات

ډېر مې ده کـړې بیا ګناه نه کوم
نوره د ځان سـره جـــــفا نه کوم

نمایشي ډېر عبـــادت مـې وکړه
بیا عبادت به پـه ریـــا نه کـــوم

ډېره مې وکړه دوکـه خلـــکو سره
دوکه او چل بیا په هېڅ چا نه کوم

نفس مې تر اوسـه خپه کړی نه ده
په خواهشـــاتـــو د هـوا نه کـــوم

ومه بد مسته په ځان نـه پوهېـدم
نوره ظلمـــونه به په چـــا نه کـــوم

زه قلمدوست ډېر ګناهګار یم ربه!
بښنه غـــواړم خـدایه بیـــا نه کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خـــراب زړه له ما نه وړی پرون چـــا دی
جوړ د سترګو نه مې کړی جيحون چا دی

ښه بې غمه اســــوده وم په دنــــيا کې
نه پوهېــــږم يمه کـــړی محزون چا دی

بې پـــروا پـه ژونــــدانه لکـــه پاچا وم
نو چې کړی يمـــه خوار او زبـون چا دی

د دنيـــا د کـــار او بـــاره يـــم وتـــلی
د ښامار غوندې يم کړی افســـون چا دی

اشـــنا هېڅـــکله لـه مـا نـــه بېلـــېدله
جوړ زموږ په منځ کې کړی بېـلتون چا دی

په پښتـــو او په دري ژبـــــه شعـــرونه
قلمدوست غوندې جوړ کړی مـــتون چا دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګيــه خپـــه کېـــږه مه ليــلى دغسې ده
د ډېــــره نـازه ګـــرځي په هوا دغســــې ده

پاچا ده د خوبـــانو بې پروا ګـرځي وطن کې
هغــه فقيــره نـــه ده، اغنـــيا دغســـې ده

په خوله به درته وکړي ډېرې ښې خوږې خبرې
قاتــل دې وي د سـر ګــوره اعدا دغســې ده

دنيـا لکـه پيـاله د ميـــو ګــرځي لاس په لاس
مــدام نه وي يو چـــا ســره ميـــنا دغسې ده

که سل کاله دې بار وي په اوږو بيـا به خپه وي
دښمن دې شي په هېڅ باندې اشـــنا دغسې ده

خوښــې د دنيا کم او غم يې ډېر دى قلمدوسته
ډېــر يې ارمـــاني کړى ده دنيا دغســـې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلم

ته لکه ستوری د ادب یې په اســـمان معـلمه
په تا ده لوړ ددې وطـــن نوم او نشـــان معلمه

ته یې فني د فابریکـــــې د انســـان جوړولو
دي افلاطون او ســـقراط دې شاګردان معلمه

په عربي او انګـــریزي هر هر څوک نه پوهیږي
د حوصـــلې نه ډکـــه ته یې ترجـــمان معلمه

دومره زیـــارونه چې وباســـې د وطـــن دپاره
وطن اباد شـــي که هر یو وي ســتا په شان معلمه

دا تنخواګۍ وخوره، مه مره چې حکومت درکوي
سل افـرین دې چې په هغـه کـــړې ګذران معلمه

دا قلمدوست خوارکی هم مخلص شاګرد دی د ستا
زه همېـــشه یم دعـــا ګـوی د اســتادان معمـــله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوازه ده د حســــــن د لیــــلی کلـي په کلـي
په مینه د هغه شـــومه رســـوا کلـي په کلـــي

زاری ورته کوم ماشــــوم زړګی مې نه صبرېږي
نـــو ګـــرځم بې مضـــمونه په غوغا کلي په کلي

بېلتون راسره مل شو خوب ارام يې رانه واخيست
ديدن پـــسې بـه لېـــږم هر ســـبا کلـي په کلـي

خواري مې وکـــړه ډېره در پسې خو زما نه شوې
کـــوومه شکايـــت دې د جـــــفا کلـي په کلـي

ملنګ دې رانه جوړ کړ د خيــــرات په نامه ګرځم
مطلـــب مې دی ديدن هره بېــــګاه کلي په کلي

شعـــرونه د ډېر درده ليکل کېـــــږي قلمدوسته
ټـول خلـــک شو خبر ســــتا په ژړا کلـي په کلـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وطن د مور بچی یـــم منت بار نه یم د چا
په ظلم په خیانت کــې طرفدار نه یم د چا

د خلکو اینه یم په خپل رنګ ور څرګندېږم
جنجال او خصومت کې په قطار نه یم د چا

د هر چا ســـره میــــنه په صفا زړګي کومه
صادق یم په هر کار کې شرمسار نه یم د چا

نمام نه یم چې جوړ کړم د دوستانو دښمني
خنډ شــــوی د خوښیو د روزګار نه یم د چا

غاټول غوندې په زړه زخمي ولاړ په خپله ونه
یواځـــــــې یمــــه پاتې انتـــظار نه یم د چا

بوډا شوم قلمدوسته او دوستان را څخه تښتي
په ژوند کې ســـبب شـــوی د ازار نه یم د چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو ځلې را شه چې دې بیا ښه په سینګار ووینم
ګناه نه کېږي خـو چې بیا دې په تکرار ووینم

په ژوندانه اعتـــــبار نشته لکه باد تېـــــرېږي
څنګ ته مې کېنه ګلې ښه دې په قـرار ووینم

خالونه څومره خوند کوي د اننګـــــو په څوکو
دا شنه خالونه دې یو ځل چې په رخسار ووینم

زړګی مې ډېر دی کـړېدلی د بېلتـــون د لاسه
د کوره ووځـــه ښایســـت دې په ګلـــزار ووینم

پسرلی راغـــی په چـــکر شه د هـــمزولو سره
ته ملـــکه یې د خـــوبانو په قـــطار ووینـــــم

قلمـــــدوست وایي درته کېنم انتـــظار په لاره
چې ته روانه شـــې په لار زه دې رفــتار ووینم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اشنا ته مې ســــــوغات د نـوي کـال راوړی دی
په طمـــــعه د دیـــــدن او د وصـــال راوړی دی

رسوا شــــــومه په مینه د جـانـان په لـر او بر کې
غماز د لاســــه ډېر مې په جنـــــــجال راوړی دی

خیر ده که څه کمی پکې وي ګـــــوره بې وسي ده
خالي یوه نتـــــکی سره ســــــور شـــــال راوړی دی

چې سترګې دې وي تورې او لاسونه دې ښه سره وي
نکـــریـــزې او رانجـــه مې په دســـــمال راوړی دی

همـــــزولو ته چې کـــــم نه شـې جـانـانـه دې لپاره
کلچې او پـــــــتاسې مې په ډېـــــر خیال راوړی دی

ژمی در باندې تېر شو قلمـــــــــــــدوسته خوشحالېږه
زما نه هـــــــــــم موســـــــم د اعتـــــدال راوړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بېلتون کـــې دې کومه د هجران سره خبـــرې
تمامه شـــپه د ستورو د اســـــمان سره خبرې

د زړه دوا هېڅـــــکله طبيـــــبان کولی نه شي
اوښکې مې هره شـــپه کوي باران ســــره خبرې

په هېڅ چا ظلـــم مه کـــوه د خـــدايه ووېرېږه
اهونه د مظلـــوم کـــوي تـــوپان سره خبـــرې

کوم کار او کوم عمل چې به دې کړی وي تر اوسه
يواځـې شــــه لږ وکړه د وجــــدان ســـره خبرې

دنيـــا ځای د عمــل دی فضــول ګرځې قلمدوسته
يو وخت به وکـــړې ګـــوره د ارمان ســـره خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دا ناز او پـــه ادا چې يار قدم ږدي
زما زړه پـــورې داغونه دم په دم ږدي

رنځور شـــوی يم د يار په بېلتـــانه کې
کوم بيمار دې چې قدم په لاره سم ږدي

بې غوري زما د يـــار د حــــــده واوښت
پرهرونه په زړګـي مې په ســــــتم ږدي

د خوبانو مکر هر وخت په هــر رنګ وي
هره ورځ په بله شان او بل رقـــــم ږدي

رسـوايي زما نه ټـــول عالــم خبـــر شو
خورږ اشنا چې راته غم د پاســه غم ږدي

د جـانان شکايت مه کړه قلمـــــــدوسته
که نه ګوره چې په لاره درته بـــــم ږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وګورئ! خلــک اولادونه په ډالـــــر خرڅوي
د علم پوهې څه باک نشـته په کالر خــــرڅوي

چې پوزېشــــن يې برابر وي او مـــــوټر ولري
نور پســــې نه ګرځي ســـهار يا مازيګر خرڅوي

ډېــرې انجـــونې تجــارانو و بهـــر ته بوتلل
نو خدای پوه شه چې يې هلته په کوم خر خرڅوي

چې غـــابښ يې نه وي او په خپـــله په لکړه ګرځي
څه غم يې نشـــته چې ميلاو شــي ورته زر خرڅوي

زموږ وطـن کې جنــکۍ لکه څـاروي خرڅېـــږي
چې وي بوډا او ده تـــه وي لکـــه پدر خرڅـــېږي

نو قلمــدوسته څه غـــــرض دې ده، د خلکو په کار
مشتري هر څوک چې وي خپل مال سوداګر خرڅوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څومره چې وغولېــــږې خپل اشنا دې غــــولوي
په هره معــــامله، هــــره ســــودا دې غــــولوي

د ستا به زړه صفا وي اعتـــــبار ور باندې وکـــړې
روان وي په دروغـــــو، په رښـــــتيا دې غــــولوي

غله چې کوم شی غلا کړي په تياره کې ورته ورشي
دوستان او اشــــنايان بيـا پــه رڼــا دې غــــولوي

دولت په دفتـــرونو کې هم چـــل او غــــولول دي
چې ورنه کــــړې پيــــسې په نن ســـبا دې غولوي

بازار ته سر دننه کـــړه بيا پــــته در لگــــېږي
په هـر څه قســــم وکــــړې په والله دې غــــولوي

غليــــم باندې هېڅ کله باور مه کړه قلمـــــدوسته
په زړه درته غاښ چيــچي په خندا دې غــــولوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اختره ښه راغلـــــې، ولې تنـــها راغلی یې
وطن و پرهـــــرو تـــه بې دوا راغـــــلی یې

وطن د انتظار سترگې دا ستا په لور کږې وې
امنیت دې څنگه هېر کړه خالي بیا راغلی یې

جگړه ده د وطن په هر یو گوډ کـــې ډارېدلې
چې سپوره په هـــلال او په هـــوا راغلی یې

راغلی! چې یتیـــمانو ته غم راولې اخـــــتره
تپوس به تـــا نه وکــــــړي د ابـا راغلـــی یې

ځواب به وایـــې څه د بـــې چـــاره و یتیمانو
کورونه ورته جـــوړ کــــړې کربلا راغلـــی یې

زلمی وم قلمدوسته چې وطن کې جگړه پیل شوه
تر اوســـه ده روانـــه، شـــوم بـــوډا راغلی یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما پرېږدئ! له قلـــم سره تنها يـــوه شېبه
چې وليـــــکم غمـــونه د دنـــــيا يوه شېبه

دنيا کې خوښـــي نشته ټول غمـونه را ورېږي
په غم کې به څوک څه وکړي خندا يوه شېبه

ادم په يو خطا باندې ســــــل کاله ژړا وکړه
تا ونه کـــړه په زر گـــــــناه ژړا يـــوه شېبه

غيبت زمـــوږ د لوبې د مجلس ښــه وسيله ده
تېرېږي نه پـــه مــــونږه بې گـــــناه يوه شېبه

الله په امـــــــر و نهې باندې څومره برابر يې
دا خپل وجدان قاضي کړه په رښتيا يوه شېبه

که وېره د محـــشر ولرې گوره قلمـــــــدوسته
بيا هېڅ کلـه نه گرځـــــې بې پروا يوه شـــېبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوږ عمر چې تېرېږي په انسان خوشې چتې
بې یاره بې دلداره په هجـــــران خوشې چتې

ځواني ډېر قیـــمتي ده په پیـــسو نه میلاوېږي
بیا نه مومـــې کـه وګورې جـــهان خوشې چتې

چې ږیره دې شوه سپـــینه لا تر اوسه خبر نه یې
لګیا لګه ماشوم یې په ډېـــران خـــوشې چتې

دا سترګې دې د نورو و عیبو ته ذره بیـــــن دي
د غره غوندې نه ویني د خپل ځان خوشې چتې

پیـــــسو لپاره څـــومره سفـــرونه کـــړې بهر ته
جومـــات د لمانـــځه یې ناتوان خوشــــې چتې

ګاونډ دې سوکړک نشـته او بچیان یې دی نهاره
ته موړ یې ځان ته وایې مسلــمان خوشې چتې

وایم مبـــارکي درته حاجـــي صاحـــبه څنګه
تا کـــړی و الله سره پیـــمان خوشې چـــتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا کــــړی و قســـــم چې د خــــدمت او صداقت
یو کار دې هم ونه کــړه په ایمان خــوشې چټې

نه خط او نه سودا او نه امــــلا شته په مکتب کې
روان وي ښوونځی ته شاګردان خـــــوشې چټې

ته وایه په ایمـــان چې دا هـــوښیار دی که پاګل
چې خپل لور خـــرڅوي لکه حیوان خوشې چټې

هر یو زورور پخـــپله حاکـــم دی په هــــر ځای
ناست دی په څوکۍ باندې قومندان خوشې چټې

رښتیا ویل زور غواړي اې بې وسه قلــــــمدوسته
کوم وخت به دې شي څیـرې ګرېوان خوشې چټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يو زه وم، يو قــلم و، تر ســــبا چې ژړېدو
ماحول چوپه چوپتيا نه وو، غوغا چې ژړېدو

ملګرى مې قلــم ده په خپــګان راسره ژاړي
اشـــنا و پر ما کړى ډېــــر جفــا چې ژړېدو

ګيله د دښــــمنانو نه هېڅ چا به نه وي کړى
ډېر سخته ځـــــورولـــى وم اشـنا چې ژړېدو

رقيب له لاسه لاړم صــــحراني او لېونى شوم
بې واکه بې اختياره په بېـــــديا چې ژړېدو

بندي ومه بېګاه د بېلـــتانه په جېـــلخانه کې
راغلـــي وو مرغــانو د هـــــوا چـــې ژړېدو

دوستان سړي نه تښتي بېوسـى کې قلمدوسته
ملګـــرى مې قلـــم ده په رښتــيا چې ژړېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په نظر مه شې اشـــــنا ډېره ښایســـــته یې ګلې
لکه پنبه داســــــې نرمـــکه او پســـــته یې ګلې

زه لکه ونه د چـــــــنار دې په خدمـــــت ولاړ یم
ته لکــــه ګل یې د ګلـــونو ګلـــــــدسته یې ګلې

ښکلي دي ډېرې خو دا ستا غوندې کېدای شي کله
ته د خـــوبـانـو یـې پـاچـا او سـر دســـته یې ګلې

هر یو انسان په زلمیـــــتوب کې ډېـره ښه لیده شي
ځکه ډېر ښــــکلی یې چـــې نوی نو رسته یې ګلې

په دې ډاډه یـــم چې رقیــــب دې غولولی نه شي
ځکه هوښـــــیاره ښه چالاکـــه دانـــــسته یې ګلې

که زه دې هېـــر کړم تا خو کله هېــــرولی نه شم
د قلمــــــدوست د زړه په کور کې پیوسته یې ګلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګيه مه نازېږه په دوران بانـــــدې هېڅکله
رودلی ده او مه شيدې انـسان باندې هېڅکله

دوستانو سره ښه ســـــلوک د هـر چا وجيبه ده
خان مه خواروه خپـله په ياران باندې هېڅکله

د لوږې نه چــې مړ شي سړی دا به افتخار وي
مه کېــنه د موزي په دسترخوان باندې هېڅکله

دولت او قدرت لونګ ده د حمام مه دوکه کېږه
سترګې برک مه کړه په خـــواران باندې هېڅکله

د ځان په څېــر د بل هم د عـــــزت احترام ساته
تعرض مه کړه عــــفت د مسلمان باندې هېڅکله

د دين په هدايــــاتو عمل وکړه قلمــــــــدوسته
لوبې ملنډې مه کوه ايمـــــان باندې هېـــڅکله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ويښته غوندې پيرۍ کې زړه نرۍ شي د سړي
دا خپـــل بدن يې هم ورته پردی شي د سړي

هر څومره چې باتور او پهلوان وي په اخر کې
پيري کې ګـــوزاره په بې وســـۍ شي د سړي

ځواني کې د بشـــر رنګ لکـــه ګل وي د ګلاب
پيري کې بيا يې رنـــګ لکه تبـی شي د سړي

ځواني کې اداره يـــې د زر ها وي ور په غاړه
پيري کې احتـــياج ورته لرګـــی شـي د سړي

بېمار او ناتـــوانه درد و غم ســـره يې سر شي
شپې يې تر ســـهاره په ځګـېروی شي د سړي

ژوندون بې اعتبار ده قلمـــدوسته خطا نه شې
چا نه ده وړی پـــاتې به هـــر شی، شي د سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يارې وکړه زړګـــيه د کـاروان د نيمې شپې
رسېږي لوړ مقام ته مخلـــصان د نيمې شپې

د نيمه ورځ سفر کې رنځـــوري او بېماري وي
شفا ده و ناروغـــــو ته درمــــان د نيمې شپې

وربېږي رحمـــــتونه د الله پـه نيمه شـــــپه کې
ومينځه ګنـــاهونه په بـاران د نيــــمې شپې

د رب حضـــــور ته وژاړه د خپــــله خــطاګانو
جوړېږي يوه ځاځـکې نه تـــوپان د نيمې شپې

کنډولـــى د اخـلاص په غـاړه واچـــوه روان شه
رسېږي پـاچـاهـي ته ګـــدايان د نيمې شپـــې

کوم شى که دې په کار وي قلمدوسته ورشه واخله
خرڅېــــږي په ارزانه په دوکـان د نيـــمې شـــپې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که عزت غواړې اســــلام کې ډېر عزت دی
په اسلام د خــداى همـــېشه مرحمت دی

دا ده خپله مرحــــمت چې مسلـــمان يوو
که نه ډېر د خداى مخلوق په طبيـــعت دی

د الله نه چـــې وېـرېـږي، وي سـر لـــوړی
چې پــه لاره نه وي ســـم نو په ذلــــت دی

خواري ځان ته کړي بيا خلکو ته محبوب وي
نور څـــــه نشــــته، نتـــيجه د عبــادت دی

د الله رضــا وګټــه چـــې کامـــياب شـــې
چې عابــد نه وي څـوک وايي حـــماقت دی

قلمــــــدوسته چې په درد نه خوري کـوم ده
بل څه نشـته پس له مــرګه ندامـــــــت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يو څه د ځــان سره ســـوچ وکـــړه په ايمان شاعره
دا وخت خـو نه دی د ســتاينې د جــانان شاعره

وطن ويجاړ او کنډواله شوه چورت دې نه دی خراب
دا هره ورځ چې مــري لرګی دی که انســان شاعره

زموږ د بده بخــته ګــوره په دې خــوار وطن کې
کار و بار نشــته لــوی واړه دي پرېــشان شــاعره

ډوب شول زرهــاو په بحــرونو کې ډوډۍ په خــاطر
ډېر يې ځنګلـونو کې خوراک شو د لېـــوان شاعـره

جانان دې سر وخوري لږ دې خوا شه چې ودې ښـييم
ببــر ســرونه لوڅــې پښــې د يتــيمان شـاعره

دا دومــره بد حالــت په تا بانــدې اثـر نه کــوي
چې قلــم واخلــې يو په يو وکــړې بيــان شاعره

قلمدوســت وايي درته ګــوره د وطـن په خــاطر
وليــکه ټولې دا ناخــوالې په عــيان شــاعره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که لږ څه غوندې واده مخـــتصر شي، نه کېږي؟
چې ګټه دې د ځان او بـــرادر شي، نه کېږي؟

خير ده چې لور والا يې اســمان نه لږ راکوز شه
احسان سره غيرت شمله دې بـــر شي، نه کېږي

ولور په خاطر ډېر ځوانان مرګـــي ته مو لاهو کړل
که سم شـې ته دا نــورې زړور شـــي، نه کـېږي

خېښې خو داسې نه وي د سړي څرمن ايستل دي
د خپل خېښ دې حـالاتو ته نظـــر شي، نه کېږي

د ډېره ډوله ډيپه چې شې تېر تاوان دې څه وي؟
واده چې دې په شــرع برابر شـــي، نه کـــېږي

د دوست د خپګان هم لږه خيال ساته قلمـدوسته
واده باندې چې خوښ دې پيغمبر شي، نه کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېوه د پوهې په وطن کې فــــروزان غواړمه
واړه بچې د وطن ښــــه ښــــه عالمـان غواړمه

ډېوه د دين دي، عالمـــان زموږ د سر تاجونه
په خپله علــــم بانـــدې واړه عامـــلان غواړمه

دی اسلامي جمهـــوريت افغانســـــتان په نامه
قوانيـــــن واړه بـــرابـره په قــــرآن غـــــواړمه

په دې وطن کې چې اوسېږي واړه افغانان دي
تاجک، ازبک، هـــزاره، پښتون افغانان غواړمه

وطن تباه شـــولو د ژبـــــې د تعـــــصب د لاسه
بې له تعصـــبه او نفـــاق افغانســـــتان غواړمه

افغانان ټول سره دي ورونه قلمـــدوســـته ياره
لوړ په جهان کې د افغان نوم او نـشان غواړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یاره لږ تم شـه چې زه ځم در سره
د پېغور پیــــتې ګـرځـوم در سره

پردېسـی راغـله د غـــماز د لاسه
د رقیـب ویـــنه تـویـوم در ســـره

که سختۍ راشي لکه غرونه په موږ
لکه شــــیریني تېـــروم در ســـره

زه دې لیـلي زما مجـــنون شه ګله
اېلبـــند په لـورې باروم در ســـره

د غرو لمـــنو کې خـاټول ګلــونه
په خپل لمـــن کې ټـــولوم در سره

د قلمدوست غریب کېږدۍ هم نشته
بیـا بــه جونګــړه جــوړوم در سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځومره ســاده وم چـــې پر تا مې اعتبار کړی و
په مرکنــــدو مې ګومانــونه د ګلـــزار کړی و

ډوب په سوچونو کې وم تللی په ځان نه پوهېدم
په خپل رقیب باندې ګومـان مې د ریبار کړی و

یار مـــروره زه بـــې وســـه ناتـــوانه شـــومه
دا یې ثـــمر چې مې کلـــونه انتـــظار کړی و

د وفا خلــک ولــې پـاتې په جـــهان کې نه دي
ښه تعبـــیرونه د وفا مــــې په دلـــدار کړی و

اشنا بې باکه ده، مغروره چې هېر کـــړې یې ده
د بــې وســی نه خـو مې هـر کله اقـــرار کړی و

د قلمدوست خوشې خواري ده چې په ځان قبلوي
که نـه هـا کـوم ده چـې یـې ګټه په دا لار کړی و

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لګېدلی دی پر ما نظر د چا دی
زړه یې وړی دی زما بشر د چا دی

توري سترګې سرې شونډې یې میګونې
زما یار غونډې نري کمر د چا دی

شاعران چې په اشعارو یې صفت کا
جانان هسې بختور په سر د چا دی

هره ورځ زما اختر برات مې شپه ده
لکه زما د خوشحالۍ اختر د چا دی

خپل جانان ته یم روان په ډېره مینه
ما په شانې وایه بل سفر د چا دی

په پښتو او په دري ژبه شعرونه
قلمدوست غونډې شیر او شکر د چا دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وګورئ څومره ښه نوم او نشـــان دی د بغلان
وګړي غیـــــرتي او قهـــرمان دی د بغــــلان

د حق وینا ده ګرانه هـر ســــــړی ویلی نشي
په حق باندې بې ترسه عالـــــمان دی د بغلان

ځوانان یې هر یوه ملي سمــبول دی د غیـــرت
ازبک دی، که پښـتون، که تاجکان دی د بغلان

دهنه، دوشي، تاله، که اندراب دی، که خنجان
نهرین، خوست او برکه په بدن ځان دی د بغلان

په خلاصه تندي هر یو یې مېلمه ځان ته رابولي
مېلمه باندې خوشحاله هر یو ځوان دی د بغلان

که سمه ده، که غر دی په بغلان کې کرل کېږي
کنـــدو د نیـــمایي افغانســـتان دی د بغــلان

که هر څومره ولیکې قلمـــدوسته نه ختـــمېږي
بیـــرون دي صفـــتونه د بیـــان دی د بغــــلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تباه شولو خوبـونه د غفلــت به وي تر کومه
تر کلــه نه پوهـــېږو جهالت به وي تر کومه

دښــمن مو جنــګوي يوه تــر بله ســـره ولې؟
تميز عقل مو نشــته حمـــاقت به وي تر کومه

پوهه او قلــم لاړل لـه ټوپـــکه قـــرباني شول
پر موږ باندې دوام ددې حالت به وي تر کومه

جېبونه او جـــوالونه مـــو ډک کـړي له حرامو
قطار عمـــــارتونه د رشــــوت به وي تر کـــومه

دنياوالو سپــــوږمۍ تــه لــه کـــماله رسېدلی
افغان ولس غريب به په ذلـــــت به وي تر کومه

وجدان دې په رښتيا سره قاضي کړه قلمدوسته
عمـــل دې مخـالف د شريعـــت به وي تر کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ارمان مې دا ده چې وطـــــن ګلـو ګلزار وشي بيا
چې د مشهد نه تر دهلــــي مـو اقتــــدار وشي بيا

افغانان يـــو موټــي شي هر کله غلــــيم په مخکې
واړه افغـــان بچـي د يو مــــور او پلار وشـــــي بيا

وطن به وکړي پرمخــــتګ که افغـــان يـــو شي سره
که له وطن نه لنــــډ لاســــونه د اغــــيار وشي بيا

ټينګ که امنيت شي په وطن کې او جګړه شي ختمه
په افغـــانانو هلـــته ښــکلې شـان روزګار وشـــي بيا

دا پاکستان لکـــه لســـتوڼی مار جـــوړ شوی موږ ته
کاشکې چې ورک نوم او نشان ددې ښــامار وشي بيا

نو ســــتا دا هيــــله قلمــــدوسته کلـه سـر ته رسي
چې احمد شاه بابا ژونـــدی شي او ســـرکار وشي بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په بوډاتوب کې زړه، ویښته داسې نرۍ غوندې شي
وشي بې وســه ناتـــوانه اوړ بچـــی غوندې شـــي

وي پیوســـته ښکلي غاښـــونه ملغـــلرو په شـــان
پیري کې توی شي بیا خوله لکه خولی غوندې شي

روان پـــه لار کـږه وږه وي پـــه لکـــړه بانـــدې
دا خپل عزیز بـدن یې هم ورته پـــردی غوندې شي

یواځې پاتـــې شي لګـــیا وي خـــپله ځانه ســـره
د حال احوال یې پته نه وي ګاونـــډی غوندې شـــي

نه څه خوړلی، نه لیـــدی شـــي، نه د کار وي توان
د حسرت اوښکې یې جـــاري لکه ږلی غوندې شي

ژوند قیمتي دی قلمدوســـــت غوندې د هیڅ مه شه
چې کور کهول یې ورته ســـــور لکه بټی غوندې شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ختګر ماما

دا خپـــل عـــمل ته ولـې نـه کـړې لـږ نـــظر ماما
ځان مـه تېـــر بـاسـه تـا تـه وايـــمه ختهـــګر ماما

نيمايي کلی اجاره کړې، يواځې يې څـــه به چاره کړې
يو ځـــای دې ايـــښی دی پـــڼې بل کـــې څادر ماما

ځان مـه تېـــر باســـه تـا تـه وايـــمه ختهـــګر ماما
وعدې دې ټولو ته سبا وي چې لاړ شې چا سره رښتيا وي

پـــه ژونـــد کـې نـه يـې چلـــــېدلی بـرابـر مـامـا
ځان مـــه تېـــر بـاســـه تـا تـه وايـــمه ختهـــګر مـامـا

کار دې همـــېشه غولـول دي او د هر چـا دوکه کول دي
چې پيـــسې واخلـــې وي د زهـــرونه بـدتـر مـامـا

ځـان مـه تېـــر بـاسـه تـا تـــه وايـــمه خـــتهګر مـامـا
خلک وي درته انتظاره، ناســـت به وي سترګې در په لاره

ټليـــفون ګل کـــړې نـه وېـــرېـــږې لـه محـــشر ماما
ځان مـــه تېـــر باســـه تـا تـــه وايـــمه ختهـګر مـامـا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې بې قوله يې بې عــــهده، زه دې خــپه کړمه بې حده
ته کراچــۍ شـــــې پيـــسې وګـــــرځې مـــــوټر ماما

ځان مـــه تـــېر باســه تا تـه وايــــمه ختهـــــګر مـامـا
زه قلمــــدوست يم نرى خـــيال تــوان مـې نشته د جنجال

ښېـرې کــومه درتـــــه هـــــر شــــام او سحــــر مـامـا
ځان مــه تېــر بـاســــــه تـا تـــه وايــــمه ختهـــګر ماما

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دوکه او دروغــو د اشـــــنا وغولـېدم
ګومان مې په هغـه و لکه تا وغـــولېـدم

ساده وم په چلونو د پی، مخــو بلد نه وم
خالي يوه مسـکا او په خـــــندا وغولېدم

د سپينې جامــې لاندې بلاګانې دي پراتې
د ظاهـــري شېـخانو په ويــنا وغولېــدم

چل نه راځـي د سره د هر چا سره صادق يم
په لفظ او قســـمونه د هــر چــا وغـولېدم

باور مه کړه دنيا باندې هېڅ کله بـــرادره!
ښه پوه ومه اخـــر کې په ســـودا وغولېدم

ددې زمانې خلکـــو سره سخته ګوزاره ده
سل ځلي غولېـــدلی ومه بيا وغــــولېدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګی مې درته وخته دی بایللـــی که راځې
د زړه په کور مې ځای درته ساتلـی که راځې

شیرینې پس له دې بې ترسه چـم ته زما راشه
غماز مې له وطنـــه دی شـــړلـی که راځې

په مینه چې رسوا شي سړی دا به یې کمال وي
د کلـــي پېـــغورونه مـې منلی کـه راځـــې

ستي د بېلـــتانه یمـــه اورونو کې دلـــداره
لاسونه په ټټـــــر مې دی نیـــولی کـه راځـې

مینه ښایست نه غـواړي څه جادو دې پر ما کړی
پر تـا مې میـــنه ډېـــره ده راغلـــی کـه راځـې

محبوب د شـــاعرانو چـــې ازاد وايـي شعـــرونه
شاعر قلمـــدوست هـم مـې رابللـــی که راځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که وجود دې ناتــوان شي بـــيا به څه کړې
چې تاوان در باندې ځان شي بيا به څه کړې

په جېـــبو کې دې وز لوبـــې کــــړي موږکو
هر ساعـت دې په ارمان شي بـــيا به څه کړې

بې پوښتـــنه په يو کـــونج کې بــه وي پـروت
چې دې انړندې بخيـلان شي بـــيا به څه کړې

په لکو چـــې دې خـــــرڅه ور بانــــدې کړی
چې د ښځـــې غـــلامان شي بـــيا به څه کړې

نه د کوره شـــــې وتـــی، نه گـــرځېدی شې
چې دې ورک نوم او نـشان شي بيا به څه کړې

د الله رضـــا وگټـــه قلمـــــــــــــدوسته
که خپه درنه سبـــحان شـــي بيا به څـــه کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غوړو نه تر اعصـــابو، د معـــدې نه تر هـــډکو
د هر يو ډاکټران شته دي د جېبونو ډاکټر کوم دی

هــر پــرهــر لــره دوا شـــته طبيـــبانو ته معلوم دی
بې دوا او بې درمانه د جېب درده بـدتـر کـوم دی

توره شـــپه پــسې رڼا وي هـر سختـــي پــسې اسانه
د تل پاتـــې په ظلـــمت يم، و خوښيو سحر کوم دی

جنازې دي را روانـــې د هـر لـــوري د ځـــوانانو
د اختر ورځې شپـــې دي د يتـــيمو اختر کوم دی

دولت والـو قســـم کړي هر يـــوه د صـــداقت دي
چې په کار يې د اخـــلاص يوه ذره وي اثر کوم دی

ياران ډېر وي په هستـــي کې قلمدوسته خطا نه شې
بې وسۍ کې چې ياور شي کله واخلي خبر کوم دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تر څو ناري سورې به د بېداد د زمانه کړم
اهـونه يار د لاسه تر سـهاره شــبانه کړم

چې پوه نه شي غماز را باندې وايـم غزلونه
چاره بله مې نشته ده نو څنـګه بهــانه کړم

دروند شو د غم پېټې زه يـواځې پاتې يمه
غمونه په غمو بانــدې به نــوره درانه کړم

د يار مخ مې ليـدلى و ناڅـاپه په هينداره
کېداى شي بيا ووينــمه نظـر په ايينه کړم

مستۍ کې ګرځېــدمه بې پروا لکه پاچا وم
رباب چې رانه جوړ شولو دغسې جانانه کړم

تعليم مې دومره نشـته قلمدوسته ګرم نه يم
کله اديــبانه غـــزل او کله عامــيانه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پرون خو يې خـر نـه و، نن له کــومه کرولا کړه
د خلکو يې جېـــبونه که کـــورونـه يې تالا کړه

څوکۍ ورته په لاس شـــو که پاټــک يې اچولی
قاچـــاق د مخـــدرو زنـــدګـي ورته بالا کـــړه

تنخوا کې نه جوړېږي دا دولت چې اوس دده دی
يا تللـــی و ايــران ته زرګـــرانو نه يــې غـــلا کړه

تنګسې نه چې خلاص شولو دا ډېره ورتــه ښـه شوه
مديــر د هــه هــه هــه وو که يې بله کـــوم بلا کړه

يا چېــــرته ولســـوال يا قومـانـدان وو با قـــدرته
يا جوړه په مظلـــومو خپل وطـــن يې کربلا کړه

دا کار يا په ټوپک يا په قـــدرت شي قلمــــدوسته
چې نه شو در په لاس نو مرحمت درته مــــولا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د کوره یو ځلې بیا نور هـــم په ادا را وځه
د دیدن تږی یـــمه یاره په مســـکا را وځه

په جېلخانه کې د بېلتون ډېر ځوربېدلی یمه
د زړه پرهار ته مې دوا شــه په خندا را وځه

کلي باندېو کې تهمــتي کړمه غماز تور مخی
ټول تهمتونه د رقیـــب وکړه رښـــتیا را وځه

د ملنګانو په جـــامه به دې درشـل ته در شم
وایه خیرات غـواړي راغلـــی دی ګدا را وځه

تنکی زړګی مې د غمونو برداشت نه کوي نور
چې خـدای مه کړه درته ونه کړم ښېرا را وځه

په چیـــغو چیـغو کړیـــده بېګا دا ستا له غمه
د قلمدوســـت سره مـې کـړې ده ژړا را وځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یا زه یم بدل شــوی یا زمـان شـــوی بدل
د مخه ټولې چـــارې د جــهان شوی بدل

مېلې وي راشه درشه د خپـلوانو خوندورې
خپلوۍ پخپله ځای ده خو یاران شوی بدل

احسان او بـدي دواړه په یـوه تیږه تلل شي
بدل شوی دسـتور دی که احسان شوی بدل

مشرانو په څوکیو باندې لوبې ماشومان کړي
مقام شـــولو بې قــدره که دوران شوی بدل

موسم د ژمي خـتم شـــو د واورو درک نشته
نیتونه مـــو بدل شـــو که اسـمان شوی بدل

کاڼه خلکـــو ته څه کړې فریادونه قلمدوسته
غوړونه روغ رمـټ دي خو اذهان شوی بدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما چې کوم نوم د خـپل نظر په ایینه ولیکه
دا خوږه نوم مـې بیا د پاسه په سینه ولیکه

ددې لپاره چـې مې هېر نه شي په یاد ولرم
د ژونــدانـه په اییـــنه مې رنګیــنه ولیکه

چې یادول یې د هر چا د زړه ارام دی سبب
د جانـان نوم مې ښایســـته په نګـــینه ولیکه

هر څوک د خپله شتمـني نه ښه ساتـــنه کوي
ما هم دا نوم د حافظـــې په ګنجـــینه ولیکه

چې ګدایـان د دروازې یې واړه دي پاچاهان
د دواړو کـــونو د ســـردار ما کمیـــنه ولیـــکه

نه نوی نوم یې قلمدوست په حافظه کـې لري
د ستر لارښود مې د ســـردار د مدیـــنه ولیکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه ژاړم

دښمني او عداوت په دې وطن کې
تېر د حده د بـيان شـول ځکه ژاړم

د وطن نيمايي خـــاوره هديره شوه
ماشومان مو يتيمان شـول ځکه ژاړم

ځلوېښت کاله شوه جګـړه ده را روانه
باتوران مو شهيدان شــول ځکه ژاړم

مزدوري او کار ورک شـو په وطن کې
وطنوال مو پرېشـان شــول ځکه ژاړم

په سختۍ سره خارج په لـورې درومي
ډېر بې قدره افغـانان شـول ځکه ژاړم

د هر چـا چـــې څه د وسه کېده وکړه
چې مشران مو غاصبان شول ځکه ژاړم

پښـتانه تاجـک هـر يـو ځـانونه ستايي
څو فرقې چې مسلمان شـول ځکه ژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افهـام او تفهـــــيم ژبــه وسيـــله ده
ډېر د ژبې دښمـــــنان شـــول ځکه ژاړم

ښه پوهېږي د اســـلام په ټـــول حکمونو
په عمل بانـدې نادان شـــــول ځکه ژاړم

د خېښـې پـه نوم د لـــونې خرڅول دي
لور والا چـې تاجـــــران شول ځکه ژاړم

څرمـــن وباســـي د خېـــښه په مکـــرونو
ځيــــنې خلک ظالــمان شـول ځکه ژاړم

هر څوک چېرته چې وغواړي وداني کړي
بې وقوفه ښــــاروالان شـــول ځـــکه ژاړم

په لکو چې پلار خـرچه ور بانـــدې کـړي
چې د ښځې غلامـــان شـــول ځکـــه ژاړم

د نفاق نتيــــجه ګـــوره قلمـــــــــدوسته
چې پردي مو بـــاداران شـــول ځکه ژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راځئ! چې سره کېنو مشوره وکړو ملګرو
تر څو بې غمه کېنو نندراه وکړو ملګرو

غليم زموږ په سر باندې ختلی دی يارانو
تر څو لکه مريي به ګوزاره وکړو ملګرو

وطن موږ ته د پلار او د نيکه پاتې ده ولې؟
چې خپل پټی د بل نه اجاره وکړو ملګرو

پوهېږو چې وطن مو پرديو چور تالا کړه
تر کومه به ځانونه کناره وکړو ملګرو

دښمن زړه به پر موږ باندې هېڅکله نه سوزېږي
که سترګونه د وينې فواره وکړو ملګرو

ساده يې قلمدوسته غولېدلی يې بېدار شه
ملت ته د پاڅون يو اشاره وکړو ملګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یارانو واورئ! عجیـــبه غــونډې اسرار مې ولید
یوه ماشوم په قبــر ناســـته په چـــغار مې ولید

زه ور نږدې شــومه چې ولـــې ژاړې وجه څه ده؟
کړېده ځان ســره بې خـــوده په مـــزار مې ولید

ما ســره وه خوراکـــي شـــی ورته مې کېـــښودله
د ډېر ژړا نـــه پـه ځګېـــروي او ناقـرار مـــې ولید

نه شي لیـــده، نه اورېـــده، لګـــیا وو ځـــانه سره
غرق بې خودي او پـــه جنـــونو کې بسیار مې ولید

بو مې تله کلـــي تـــه خپـــلوانو تسلیـــمي د پاره
راته معلــوم شو چــې مــور هــم نه لري زار مې ولید

داسې خلک ډېر دي قلمدوسته په دې خوار وطن کې
بله بې غـــوره داسې نشـــته چې سر کار مې ولـــید

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس چې ويلی شم، ليکلی نه شم
لاسونه رېږدي، ټيـــنګولی نه شـم

څه وکړم راغی بوډاتوب را باندې
په خپـــله ونـه درېـــدلی نـه شـم

مخــکې مې لګــولي چــکرونـه
اوس بې لکــړه ګرځېـــدلی نه شم

د نعمـــــتونو د دنيا شـوم پـــرهېز
را باندې نه لګـي خـــوړلی نه شم

پخوا د ډېرې حوصـــلې خاوند وم
سخته خبـره اوس زغمـــلی نه شم

خپه شي خلــک که رښـتيا ووايي
زه قلمـــــدوست ځکه ويلی نه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سترګې لرې مســـتې شرابـــې لکه هغه
رخسار یې را څلـــېږي ګلابـــې لکه هغه

وربځې کمـانونه او بانـــه یې تېره غشي
خپل میيـــنان کاندي قصــــابي لکه هغه

هغه فقیره نه ده د خـــوبانو شهزادګۍ ده
امـرونه په عاشـــق کـړي نـــوابي لکه هغه

د ډېر مودو راهیسې د وصال په انتظار وم
بېـــګا یې بوسه راکـــړه ثوابــــې لکه هغه

په تمه د دیدن یې ډېر کسان ورته ولاړ وي
پر لاره چې بدلـــېږي نقـــابي لـــکه هغه

وختونه دې لایه تېرېږي ګـوره قلمـــدوسته
نږدې ده تا نه جوړ شـــې ربابي لـــکه هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که ډوب يــــم په غمـو کې د اشنا، په تا يې څه
که يار کـــــوي زما ســــره جــــفا، په تا يې څه

غمــــازه غلی کېـــــنه زه و هغه ښــــه جــوړېږو
که کېږي يا کـه نه کـــــېږي پخــــلا، په تا يې څه

که وشي ديدن يا ونه نـه شي دا به مې نصيب وي
که ځان ســــره کړېــــــږمه تنــــها، په تـا يـې څـه

کلی را باندې تنګه شوه مجنون سره يو ځای شوم
مسکن مې شوه که څنـډه د بېــــديا، په تا يې څه

ابــــــادي د دنـــــــــيا واړه پـــه ګټــــه ده ولاړه
خير ده که زما بــــرخه شـــــوه ضــــرا، په تا يې څه

اسانه شاعـــــري نه ده چـــــوپ کېنه قلمــــــدوسته
که وشـــــــومه د خلـــــکو د خــــــندا، په تا يې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وطن به مې ودان کـړه که زما په وس کې وای
ورک مې خاينان کــــړه که زما په وس کې وای

حقدارو ته مـــې حـــق به اخيستله له زور ګيرو
شريعت به مې روان کړه که زما په وس کې وای

بازار کې ګرځېـــدای نه شې د ښځو بيرو بار وي
ستر مې بيبــــيان کړه که زمـــا په وس کې وای

مرغۍ غوندې قتلــېږي انســانان ډېره بې رحمه
قصـــاص مې قاتـــلان کړه که زما په وس کې وای

مامور چې جيګ منزل جوړوي څنګه حکومت دی
هر يـو نه مې پرســـان کړه که زما په وس کې وای

وړوکي کسان ناســـت دي د مشــــرانو په مقام کې
رخصت مې دا کسـان کړه که زما پـه وس کې وای

ولس نيمايي قتـل د افغـــان شــــو په جـګړو کې
ختم مې په يو شـــان کـــړه که زما په وس کې وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول خلک يې د کـار او د روزګـــاره غـــورځولي
فېســـبوک به مې وران کړه که زما په وس کې وای

افغـــان د بېــــماري ويــروس يــوازې دی رشوت
بندي مې فاعـــلان کړه که زمـــا په وس کې وای

ولور په خـــاطر ډېر ځـــوانان د لاســـه مو ورکړي
ولور به مـــې ارزان کـــړه که زمـــا په وس کې وای

پيسو ته چې يې سپـــي د دښمـــنانو د دين مينځي
ماړه مې دا کـــسان کړه که زمـــا په وس کـــې وای

ددې وطـــن د هر يـــوه وګــــړي قلمـــــــــدوسته
پوره به مـــې ارمـــان کړه که زمـــا په وس کې وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا وکړه غوښه غرونــه په شــتاب که دې په یاد وي
ښوروا دې وکړه خلکـو ته درياب که دې په یاد وي

وطن ودان هوسا و، وطنوال مو خوښ خوشحال وو
ناپوهه تا چې وکـــړو انقـــلاب که دې په يـــاد وي

ظاهر پاچا په غرونو کــــې يواځـــې ګرځـــېدله
ته وې په تکاوي کې په حجـــاب که دې په ياد وي

تعليم او تعــلم په ښــه صــــــورت ســره روان وو
د تا له برکــــــته شوه خــــراب کـه دې په ياد وي

لګهاو شهيـــــدان او يتـــــيمان شـول په وطن کې
د خپله کردو وايـــې په ځــــواب که دې په ياد وي

تا را وســـته فوجــــونه د روســــــانو خپـل بقا ته
وطن يې کـــړه تالا لــکه سېلاب کــه دې په ياد وي

دينـــداره وطنـــوال مـــو د ټانګو لانــدې غوبل شول
چې هېڅ يې نه و کړی بــې ثواب کـــه دې په ياد وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وطن شــو جهـــنم پـــه وطنـــوالو ســـــتا د لاسه
څه لاړه پاکستان ته څـــه کـــــولاب که دې په ياد وي

واک او صلاحـــيت د وروســـــانو شـــو په لاس کې
هغه چې، نه يې ديـــن و، نه کـــتاب که دې په ياد وي

تا ويلې چـــې رژيـــم مو تـــر قيامت ده پايېـــدونکي
باطل نظـــام دې و لـــکه حبـــاب که دې په يـــاد وي

پښتو مـــتل ده وايـــي چې په زور کلـــى نه کېـــږي
نو ځـــکه چې ونه شـــوې کاميـــاب که دې په ياد وي

ظالـــمه! هـــا ظلـــمونه چې تـا وکـــړه په دې خاوره
الله به وکـــړي تا ســـره حســـاب که دې په يـــاد وي

صـوفي، حاجـــي، مـــلا خو ســـتا کلکه دښمـــنان وو
چـــې واړه دې کړه لانـــدې د تـــراب که دې په ياد وي

سوچه مسلـــمانان دې د اســـلام په تور بنـــدي کړل
تر اوســـه لادرکـــه دي نايـــاب کـــه دې په يـــاد وي

مغـــرور وې کبـــرجنه د هېـــــچا پـــــروا دې نه و
چې ښځــــله دې بندي مخـــکې شراب که دې په ياد وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نانزکه د دښــمن وې خپــــل وطـــــن دې کړو برباــاده!
کورونــــه دې هـــوار لکه ســــراب کــه دې په یــاد وي

دا زما لیـــــدلی حــــال و چې مـــــې ولیـــــکه یارانو
په یــادول یـــې کېــــږمه بیـــتاب کـه دې په یـــاد وي

وطن خراب ویجــــاړ شو له بنســـته قلمـــــــــــــدوسته
که نه چــــې لــــکه ګل و د ګـــلاب که دې په یـــاد وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر

پر ما يې خيال نشته بې حـده زوروه ده
څه وکـړم چـاره څه ده زما نه مـروره ده
په عاشقـــۍ کې به کړېږې
په شان د شمعې به ويلېږې
ديدن که ونه شي بېلتون يې خوندوره ده
څه وکړم چاره څـه ده زمـــا نه مـروره ده
ډېره حســـينه ده بې باکه
د زړه په ورلو کې چـالاکه
لا خو وړه ده که نه ډېره ميـــــنه وره ده
څه وکړم چاره څه ده زما نه مـــروره ده
زه مزدوري به يې د پلار کړم
دا خپله حق به ورنه ځار کړم
ما سره نه غږېږي ډېره غوســـــه وره ده
څه وکړم چاره څـه ده زما نه مروره ده
د جنکيـــو ښاپـــېرۍ ده
او د خوبانو شهزادګۍ ده
ډېره نيازبينه د مـــــورجانــې بختوره ده
څه وکړم چاره څه ده زمـــا نه مروره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بشر رنګ يې لکه ګل دی
خوږه وينا يــې د بلبل دی
چې روانېږي ته به وايې چې کوتره ده
څه وکړم چاره څــه ده زما نه مروره ده
ډېره زيرکه ده هوښياره
ښه مسلمانه ده دينداره
د قلمـــدوست په طبعه ډېره برابره ده
څه وکـړم چاره څه ده زما نه مروره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوی فلسفي شاعر «غني خان» شعر نه په الهام سره!

دنـیاوالو! کــوي واړه دنـیا ســــره خبرې
تاجر د زمانې کــوي ســـودا ســـره خبرې

مېین کوي په خــیال کې د اشــنا سره خبرې
مخمور کــوي هــر کله د میــــنا سره خبــرې

(خو یو ته یې چې ته نه کوې زما سره خبرې)
بهار د هر انســان کوي خــــزان سره خبرې

اهونه د مظلـــوم کوي تــــوپان سره خبرې
مجنون کـــوي په مینه بـــیابان سره خبرې

کاندي هر لېــونی د خپــله ځان سره خبرې
(خو یو ته یې چې ته نه کوې زما سره خبرې)

محبوبه کړي عاشــق ته په قرار ســره خبرې
شهید د وطن کانـــدي د مـــزار سره خبرې

په حق باندې منصور کـوي د دار سره خبرې
عادل به خامــخا کـــوي غــدار سره خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

(خو يو ته يې چې ته نه کوې زما سره خبرې)

***

سترګې د اشـــنا کـــوي بادام ســـره خبرې
کاروانه د هر چا کـــوي انجـــام ســره خبرې

ژوندون د هر انسان کـوي ايام ســـره خبرې
شعرونه د شـــاعر کـــوي الهام ســـره خبرې

(خو يو ته يې چې ته نه کوې زما سره خبرې)
هر څوک کـــوي په خپله استدلال سره خبرې

موسم د پســـرلي کـــوي نهـــال سره خبرې
خاين به خامـــخا کـــوي وبال ســـره خبرې

تعصب د ژبې کانـدي استـــقلال سره خبرې
(خو يو ته يې چې ته نه کوې زما سره خبرې)

پاچا کوي د تخـــت او د نګـــين سره خبرې
غمجن کوي هر کـــله د غميـــن سره خبرې

دنياوالو پوزېښـــن و پوســـتين سره خبرې
ما کړې قلمـــدوسته په يقيـــن ســـره خبرې
(خو يو ته يې چې ته نه کوې زما سره خبرې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که رښتیا وایـمه سر به مـې په دار شي
که چـوپ کېـنمه زړګی مې ناقرار شي

ځیـــنې خلک په رښتیا باندې خپه شي
نو حـیران یمه چې څنګه به اظهار شي

دنـــیا ډک دی د غمـــونو عزیـــزانو
هغه پوه ده چې دنیا ځینې بېزار شــي

تر پرون خو دې بایـــسکل نه و زړګـــیه
دا دولت دې کړه له کومه بیا په قار شي

حکومت دی خـوبـولـی کــار دې وکړه
نو طالع او بخـت چې کله بـه بیدار شي

وطنوال مـو د بهــر بنـــدي خـــانو کې
څه بلا غواړي وطن کـې که یـې کار شي

خـانـان واړه یـــو تـــر بلـه ســره پـالـي
خو غریب سړی د دوی د سـترګو خار شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروړګلوي خو بيخي نشــته ده په موږ کې
ورونه يو بل ته بـيا زيږ لـکه ښــامار شي

که يې ګټــه وي د حــق پــه طــرف اوړي
په تاوان کـــې بيا د حق ځـينې انکار شي

ناريـــــنه واړه د ښــځې غلامـــــان شـــول
يو په سلو که خـادم د مـــور او پلار شـــي

چا ويل چې پـــوخ کــورونه نه جـوړېږي
د معــاشه مـــا ليـــدلی چې هـــزار شي

دلته هر څه چې کړې، وکړه قلمـــــدوسته
نر هغه دی چې بـــيا هلته په ګفـــــتار شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دنیا مخکې ده روانــه مــوږ د شـا په لـور روان یوو
هغوی زموږ په شان دي مونږه هم د دوی په شان یوو

ورک یــوو په دغــه کې چې د فلانکي بابا لمسی یم
قومونه مختــلف یـــوو خـــو یو بل ســـره وران یوو

رحم او شفقـــت د سره نشـــته ده پـــه مـــوږ کې
د ورور په دښمـني کـــې ځکــه واړه باتـــوران یوو

دنیـــاوالو سپـــوږمی ته له کـــماله رسېـــدلي
مشـــران مو وو خایـــن که نه همزولی د جاپان یوو

ابـــادي د وطـــــن په اجتـــماع کېـــږي یـــارانو
د تورې خاوندان یوو، خـــو یو بل ته بدګـــومان یوو

تر څو چې نه شو یو مـــوټی دلداره قلمـــــــدوسته
همدغســـې بې وسه خـــوار او زار به په جهـــان یوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په غم کــــې د وطـــن يـــمه انـــګار سره تړلی
احساس مې داسـې وي لکه ښـــامار سره تړلی

چې وينمه د ســـترګو نه مــې وينـــې را بهيږي
چبې د خــــزاني چـــې وي غـــدار سره تړلی

وطن د ابـــادي د پــــاره يـو هـم نـه را درومي
هر يو چــــــې دی راغلــی د ازار ســـــره تړلی

وطن مو کړه بربـــــاد په ځان ځاني او تنبلي کې
ډېر کم به شي پيـــدا چې وي د کار ســـــره تړلی

هغه نه مې قربان کړې چې خادم د خپل وطن وي
لعــــنت شه په هـــغه چې وي اغـــيار ســـره تړلی

د کـاره غــــورځېدلی يـــم کونجکه مې شوه برخه
خوښ يــــمه قلمدوســـــته د اشـــعار ســـره تړلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګی مـــې رانه ورکه ده د چا سره به وي
بلد نـــه و بـل چا ســـره د تا ســــره به وي

خوښـــي وه ترېنه پاتې سرګردانه ګرځېدله
بې تابـــه يار غمو کې د سودا ســـره به وي

ناروغـــو ته دوا او طبيــــبانو سره شته ده
زمـــــا د زړه دوا د مســـيحا ســــره به وي

ډېر لرې پسې مه ګرځه که يار غواړې زړګيه
فېسبوک کې ميـــلاوېږي خو جفا سره به وي

وختونه په عشــــرت کې تېــــروه زما دلبره
غمـــونه د دنــــيا واړه زمـــا سره به وي

چې راغللې دنيا ته قلمدوســــــته ژړېدلې
بيا تګ دې هم دغســـې د ژړا ســـره به وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زوی چې د پلاره مـرور شـــي سړی څـــه ووايي
سبا بېګاه ورتـــه ببـــــر شـي سـړی څـــــه ووايي

په امېدو چـــــې وي لوی کړی په اخر کې ځينې
بيا مور او پـــلار ته درد ســـر شي سړی څه ووايي

د ولس ميندې خپـــــــل عورته بانـــــدې نه بدلوي
ورته خـواږه لکه شـــکر شـــي ســــــړی څه ووايي

نه ماشومان يې په خوله کېږي نـه يې انږندې مني
وخت يې ترخه لکـــه د زهر شــــــي سړی څه ووايي

د زوی له کوره چـــې مجبور شـې نو په ډکو سترګو
په بې وسۍ کې چې بهـــــر شـــــي سړی څه ووايي

چې خپل پردي شي قلمدوسته بيا به چېرته لاړ شي
چې عاشــــورا ورته اخـــــتر شي ســــړی څه ووايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستزاد

گوزاره سخـــته ده وطن کــې سړی چېرته لاړ شي
مگر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي
مشران یو بل سره په جنگ دي
واړه غوښتــونکي د اورنگ دي
خلـک د دوی د لاسه تنگ دي
زمونږه سا نشـــته بدن کې ســـړی چېرته لاړ شي
مگر چې پټ شي په کفن کې سـړی چېرته لاړ شي
درس او تعلیم نشته مکتب کې
شاگرد ناکـــام وي په ادب کې
د مور ســـره وي په غضب کې
فېسبوک سره وي په فتــن کې سړی چېرته لاړ شي
مگر چې پټ شي په کفـن کې سړی چېرته لاړ شي
ټول وطنـــــوال مو پرېشان دي
د جنگ سره لاس او گرېوان دي
واړه وطـــن نه گـــــرېزان دي
جامه یې نشته ده په تن کې سـړی چېرته لاړ شي
مگر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول باتوران مو شهیدان شول
کورونه ډک د یتـــــیمان شول
مشران مو واړه غاصـبان شول
خوندونه نشته په چمن کې ســـړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي
دا پوهدریان هم انسانان دي
ښارونه ډک د سایـــلان دي
بې کفایته مو مشـــران دي
ډېره سوکه ده په ګفتن کې ســـړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي
چې کور کهول یې ورته اور شي
چې خپل اولاد ورته تـربور شي
چې وي بې تابه او رنځـور شي
چې وخت تېر نه شي په مسکن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفـــن کې ســـړی چېرته لاړ شي
ننګ او غیرت مو ولې ورک شو
ها اسلامیت مـــو ولې ورک شو
شمله او پت مـــو ولې ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بازاري ښځې شوې فېشن کې سړی چېرته لاړ شي
مگر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي
یو کال مامور د یو دفتر شي
مالک د کور او د موټر شي
واړه چوپړ یې په نوکر شي
ډالر چې راوړي په لمـن کې سړی چېرته لاړ شي
مگر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي
کوم چې وطـــن سره جـــفا کړه
د وطن مـال یې چــــور تالا کړه
چې خپل ژوندون یې ښه هوسا کړه
ژوند تېروي اوس په لندن کې سړی چېرته لاړ شي
مگر چې پټ شي په کفـن کې سړی چېرته لاړ شي
گورئ! ظالـــــم مو امران دي
ډېره زړه سختـــه بـــدایان دي
پر مونږه ښځــې حاکــــمان دي
دې نه چې ښخ وي په مدفن کې سړی چېرته لاړ شي
مگر چې پټ شي په کفـــن کې سړی چېرته لاړ شي
هغوی چې پـــوه او صادقان دي
ډېر په بد حـــال او په خپگان دي
د خپل ژوندون پورې حیران دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې تل مدام وي په محن کې سړی چېرته لاړ شي
مگر چې پټ شي په کفـن کې سړی چېرته لاړ شي
په قلمدوسـت وختونه تېر شو
د قيامــــــت ورځ يې هېر شو
اوس خو مرگی ورنه چاپېر شو
که ور په ياد شي ځنگدن کې سړی چېرته لاړ شي
مگر چې پټ شي په کفـن کې سړی چېرته لاړ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما درته مخـــکې وو ویـــلې خو تا نه منله
چې نازېـــدې زړګیه هغه باندې غل وخته

هغه په لاس چې مې اشنا ته پیغامونه لېږه
له بده بخـته د اغـــیارو ســـره مـــل وخته

د مالګې قـدر پـاتې کېږي نه د هېچا سره
هغه چې تا صـفت کاوه ګوره په چل وخته

ما چې کلونه په هغه باندې خواري کړې و
نورو ته خـــوږ لکه عسل ما ته حنظل وخته

پیسو لپـــاره تر لنــــدنه سفـــرونه کوي
لمانځه لپاره تر جومـــاته پـورې شل وخته

چې مې د زړه په کور ساتله قلمدوسته ګوره
زما د مـــرګ لپاره څنــــګه په مورچل وخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په خاطر مې يو کتاب ليکلی
څه مې په ويښه څه په خواب ليکلی

د اننګو نه تر ښنو پورې دې
جدا جدا مې فصل و باب ليکلی

ياد يې پخير وي د ځوانۍ وختونه
د تېر وختو مې د شباب ليکلی

چې ښه ولګي د اشنا په طبعه
په اهنګو مې د رباب ليکلی

سترګې کمزورې شوې لاسونه رېږدي
دا مې څو بيته په عذاب ليکلی

خو مه يې ليکه قلمدوسته کنه!
د رقيبانو مې ځواب ليکلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسي هینداره

ولس د تباهۍ په لـــور روان دي خـــدایه خیر
وختونه چې تېرېــــږي په تاوان دي خـداى خير

په هر څه باندې ويـنه د انسان ډېر قيـــمتي وه
اوس هغه هم د بوســـو نه ارزان دي خـدايه خير

د تا په كور كــــــې څو رنګـــه خواږه پخول كېږي
ګاونډ دې وچ ډوډۍ پورې حيران دي خدايه خير

انسان ته امنيت چې لــوى نعـــمت دى د الله نه
چې نشته امن خلـــک پرېــــشان دي خدايه خير

لري دوه مخــــونه چې هر څوک دي په نړۍ كې
يو مخ د تا په لــوري بل پنــــهان دي خداى خير

شريعت كې دوې ښـــځې يو ســـړي ته برابر شي
عجيبه ده چې ښځـــې قاضـــيان دي خدايه خير

ولس خوراكى قـــتل په جګـــړو شول بې مفهومه
كورونه كوڅې ډک د يتـــيمان دي خـــداى خير

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشران او د خانان زامن، ډاکــټر او ماســټران شول
چې مري واړه کم بخته غریـــبان دي خـــدای خیر

سړي په ښځو بانـــــدې قاعـــــدان دي خلق شوي
پر مونږه باندې ښـــــځې حاکـمان دي خدای خیر

هر څوک چې دې وطـــن ســـره جـــفا کوي یوازې
د زړه وینه خــــــوراک د شاعــران دي خدای خیر

وړوکي کســــان ناســت دي د مشـــرانو په مقام کې
واکدار ددې وطـــن چې ماشــومان دي خـــدای خیر

بې چاره قلمدوست چې خپل ژوندون پورې حیران دی
لا هـــم ور باندې خلـــک بد ګـــومان دي خـــدایه خیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن ګلستان

يادېږي دې وطنه ګلستان وې په نړۍ
زانګو د مېړنو قهرمانان وې په نړۍ

هغه چې سومنات يې د اسلام په برۍ مات کړه
ټاټوبی د محمود غوندې شاهان وې په نړۍ

تش لاس سره انګرېز دې وشړلی له لمنه
خاوند د لوی غيرت او د ايمان وې په نړۍ

په بدو سترګو هېڅوک درته بد کتلی نه شوای
مدفن د زورګيران او غاصبان وې په نړۍ

سقراط او اپلاتون که په بهر کې عالمان نوو
ته مور د مولانا غوندې بچيان وې په نړۍ

دوستانو ته خوږه وې او پسته لکه اوبه وې
غليم ته لکه تندر د اسمان وې په نړۍ

بېټک په ټول جهان کې د مېلمه د پاره نشته
يوازې مېلمه پاله مهربان وې په نړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

درسونه د عبرت دي فرعونانو ته ښودلي
سبب د تباهۍ د وروسان وې په نړۍ

مشران دي خاينان وو چې تر اوسه يې بې وسه
که نه چې ته همزولی د جاپان وې په نړۍ

ديني تعليم چې تا ته کوي دا عجيبه کار دی
د هند او پاکه مخکې مسلمان وې په نړۍ

دا ستا د ابادۍ فکر مشرانو سره نه وو
که نه چې ته خاوند د ښه پوهان وې په نړۍ

نو څومره صفتونه چې ستا وکړي قلمدوسته
زرها کرته مخکې د بيان وې په نړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

#ديني وصيت

د جــهل په ظلــمت کې چراغــونه عالمان
ګلشن کې د توحيــد واړه قــراء دي بلبلان

په دين چې کــومه امر او يا نهــې ده ليکلې
عالم دی په هغــه بانــدې د نــورو ترجمان

مقام يې دومره جـيګ دی تر عابد او د ذاهده
خوبــونه د عالــم او عــبادت د عابــدان

چې مخ ته يې کـــتل په عبادت کې حسابېږي
د علــم برکـــت ده د الله ورتــه احــسان

عادي ســـړی که مړ شي خپلوان ورپسې ژاړي
عالم پســې به وژاړي دا ځمـــکه و اســمان

نور خلک په محشر کې به په غم د خپله ځان وي
عالـم به شــفاعت وکـــړي د ډېـــرو مجرمان

په خپـــله عالــم نه يــمه خـادم د علــماء يم
د دوی له برکـــته کـه مــې وبـــښي سبـــحان

مخ توری قلمــدوست درته ای ربه خجـــالت يم
معاف مې کــړه خـــاونده له عــــذابه د نيران

(c) ketabton.com: The Digital Library

مدينه

وربېـــږي رحمـــــــتونه د الله پـــه مديـــــنه
قبلـــېږي دعـاګانـــې د هـــر چـا په مديـــنه

محشــر کې به ونه ژاړي چې کړی ندامت وي
توبـــې ور ســـــره کــــړې وي ژړا په مديـــنه

هر څوک چې ورته ور شي بېنوا نه پاتې کېږي
غمخـــــور د ټول امـــت دی پادشـــا په مدينه

چې تېـــر د مور او پلاره شول خپل امت د پاره
رحمــــت د عالـــم فخـــــر د بـابـا په مديـــــنه

عاصي د سلو کالـــو چې دربار لـــره يې ورشي
ماشوم غونـــدې شي پاکه بې ګـــــنا په مدينه

اخلاص سره که ورشي مدينې ته قلمـــــــدوسته
مطلوب به دې حاصـــل شي خامخـــا پـه مدينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاچا غونډې وي

هغه چې يــار او مور و پلار لــري پـاچـا غـونډې وي
چې څنګ کې ښه زوى خدمتګار لري پاچا غونډې وي

تر اوسـه پـــورې په دنـــيا بانـــدې څوک نه دي ماړه
چې د مـاښـام او د ســـهار لـري پـاچـا غـونـدې وي

څوک چې نه اړ وي نه مخـدوم وي نه خادم وي د چا
چې اسوده شانتې روزګـــار لـري پـاچـا غـونـدې وي

چې نه رشوت خـــوري نه ضـرر رسوي خلکـــو ته بس
نو چې حـــلاله کار و بار لـــري پـاچـا غـــونډې وي

پاچـا په زوره حکـــــومت کـــوي په خلکـــو بانـــدې
څوک چې عزت لـــري، وقار لري پـاچـا غـونـدې وي

د پـاچـاهـي عمـــر خو کـــم ده لکـــه باد تيـــرېږي
چې قلمدوست غـــونډې اشـــعار لري پاچا غونډې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستزاد

وطنه لاړ شو کوم وطن ته چې امنيت وي هلته
اخ و ډب نه وي يو د بل سره الفت وي هلته
بې غـــمه ګرځــي قاتلان
د هـــره قيـــده په امـــان
حامي يې وي يو قوماندان
لاړ شو يو ځاى ته چې احکام د شريعت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـو د بـل سـره الفــت وي هلته
دلته هر يـو چې ويني غل دى
تر لاس رسى پورې معطل دى
اور د نفـاق په موږ کې بل دى
که خداى وکړي چې ببـــداره حکومت وي هلته
اخ و ډب نه وي يــو د بل سـره الفـــت وي هلته
د چرس پوډر ګرم بازار دى
دلته خو ورکه کار و بار دى
خلـک د لـوږې په فرار دى
ور درومي هلــته که يـو څه معيــشيت وي هلته
اخ و ډب نه وي يــو د بـل سره الفــت وي هلته
ارامي نشــــته په وطن کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک روان دي په فتـــن کې
زندګي غواړي په لنـــدن کې
دين پسې نه ګرځي يو څه غونډې راحت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بل ســـره الفـــت وي هلته
زامن پلـــــرونو ته تـــوربور دی
په خپل ځواني پورې مغرور دی
خوارکي پـــلار ورتـــه مجبور دی
هلتــه چې قدر د مشـــران وي اطاعـــت وي هلته
اخ و ډب نـه وي يو د بـل ســـره الفـــت وي هلته
شـــته دې واړه چور تالا شوه
څه په تـــياره څه په رڼا شوه
چې له طـــرفه د هر چا شوه
نه زورور وي نه مظلـــوم وي صـــداقت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بل ســـره الفـــت وي هلته
دومره دولت له کومه کېږي
په کمپايـــنونو چـــې لګېږي
يا مارکېټونه چـــې جوړېږي
لاړ شو يو ځای چـــې نه رشوت نه خيانت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بل ســـره الفـــــت وي هلته
ډک وي د ښـــځو نـــــه بازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره کوڅــه کــې بې شمار
عاشــقان وژنـــي په زار زار
لاړ شو چې لږ څه غونډې پت وي او غيرت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بل ســـره الفـــت وي هلته
کوڅې کړې بنـدې کـثافاتو
ښاروال ويــده ده په خيالاتو
نو مسوول څـوک ده د حالاتو
لاړ شو يو ځاى ته چې بوى نه وي نظافت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بـــل ســـره الـفت وي هلته
پوهه تعلـيم مو اسماني شوه
ټول د جـنګونو قرباني شوه
په ملک خـپوره ناداني شوه
که مو نصيب وي چې لــږ پـــوهه معـرفت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بـل ســره الفــت وي هلته
دو څلوېښت کاله کېږي جنګ دى
تـــول پلانـــونه د فـــرنګ دى
کال چــې تېرېږي په بل رنګ دى
نه جـــنازې وي د ځــوانان نه مصــيبت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بل سـره الفـــت وي هلته
پرهار پرهار شـولې وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مزار مزار شـــولې وطنه

ډېر ناقرار شـــولې وطنه

د قلمــــــدوست سره به څو چې عدالت وي هلته

اخ و ډېب نه وي يــــو د بل ســــره الفت وي هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر

داسې نه ده چې تمـــام عمر به خاندې
دا خنــــدا به درتــــه زړی د ژړا شــــي

څوک چې ډېر خاندي مستی کې عزيزانو
خپل خنــــدا ورتـه فـوجـونه د بلا شـــي

د دنـــيا په راشـــه درشــــه مـه نـازېږه
تـر پــــرونـه و پــاچـا ســــبا ګدا شي

و هر چــــا ته خپل عــمل د لارې مل دی
چې هر څــــه دې وي کـرلی درته ها شي

په هېڅا بانـــدې زياتــي مه کوه ګــوره
کلــه وار د ادې کلـــــه د ابـــا شــــي

خاين هر څومره چې پـــټ کړي خيانتونه
بيا يې وګوره مخ تــــوری وی رســـوا شي

په دنــيا پــورې زړه مــــه تــړه دلبره
ژرنده ګرې هم کېدای شـــي چې پاچا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـد مــرض دی ځان ځانــي او نفاق وروڼو
په هر مـلک چې دا مــرض گډ شي تبا شي

چې فاســد ده حکـــــــومت شريعت نشته
نو په هـر ځــای کې قتـــــلونه بر آلا شي

بې رشوته هېــڅ کار نه کېـــږي دولت کې
دا تورتـــم بــه پـه افغـــان کلـه رڼـا شي

يو دوه کالـه چـې مـامـور د يو دفـــتر وي
بيا خاونـــد د مــارکېـــټو او کـــرولا شي

د وطـــن به غـــم نـــږدې ده لېـــونی شې
قلمـــــــدوست به فارغ کله د ســـودا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته څه پوهېږې جـدايي کې څه پر ما تېـــــرېږي
شپې مې واړه تر ســــهاره پـــه ژړا تېـــــرېږي

زه يې په غم کې تر ســـــهاره تېـــروم په ويښه
رقيب سره زمــا د قصـــــده په خــــندا تېرېږي

يوه خولګۍ باندې چــې راکړله خپه غوندې شوه
سړی چې ميــــنه کـوي خــود به د دنيا تېرېږي

کله به غم وي په سړي کلـه خــــوشحاله ګرځي
څوک دې دا نه وايي پر ما ده پـه هر چا تېرېږي

وخت د اوبو په شان روان دی خپل مزل په لورې
چا تـــه ثواب شـــي په چـا بانـدې په ګنا تېرېږي

چا ته څو رنګه خوراکــونه وي پـــه مخکې ايښې
په چـــا تـــش لاس په امېـــدونو د ســـبا تېرېږي

څـــوک تر ســـهاره په نشـــه کې د شرابو ډوب وي
په چا تمامه شـــپه لاســـونه په دعـــا تېـــرېـــږي

د دنيا ژوند دې غلـــط نه کـړي قلمـــدوسته ګوره
څنګه چې تېر شو په عالم داســـې پر تـا تېـــرېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر

رقیـــب ورته جــوړ کړی دسیـــسه ده په دروغو
چې ورځ په ورځ کمـــېږي اعتـــبار د قلمدوست

خیر دی چې اوس زوړ شوی په لکړه باندې ګرځي
ځـــوانۍ کې ما لیـــدلی و رفتـــار د قلمدوست

دوستان تښتي پیـــري او بې وسۍ کې له هر چا نه
که نه چې مخکې جــوړ و ښه بنـــډار د قلمدوست

یاران ورنه چاپېر لکـه مـــچان وو پـــه هستۍ کې
اوس وینمه ســـوړ شــــوی دی بازار د قلمدوست

هر زخـــم تـــه دوا د طبیـــبانو ســـره شـــته ده
میــلاو نه شـــو دوا د زړه پـــرهار د قلمـــدوست

که ښه را سره کړې دغه یې وخـــت دی که پوهېږې
بیا مـــه لګوه شمـــعې په مـــزار د قلمـــدوست

مسکن مې شوه کونجکه د نصیـــب سره په جنګ یم
شپې داســـــې تېـــرېږي تر ســـهار د قلمدوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل چې بـــوډاتوب کـــې لږ بې غمه اسوده شم
کم نه شـــــو د اوږو نه کلـــه بار د قلمـــــدوست

زمانـه بـــــې وفا ده او یـاران یـې مطلـــبي دي
یو نه شـــــو د الله لـــپاره یـــار د قلمـــــــدوست

هـغه د زړه له حـــاله څه پوهېـــــږي نا لیـــدلی
یا دا چې به لوســــتلی وي اشـــعار د قلـمدوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر

د ډېره خوشحالي نه په جــامو کـې نه ځايېدم
ديــدن وعـــده دې کــړی و جـانـانـه بـرايي

پوه نه شوم چې غفلت و که دې هېر کړمه دلبره
تېر شو ما بانــدې سخـــته بې لـه تـا نـه برايي

زړګی مې تر ســـهاره کــړېده درپـــسې ياره
د زړه دنــــيا مې و درپـــسې ورانه بـــرايي

لاره مـــې در څارله تر ســـهاره خـــو رانغلې
اسوېــلې مـــې خـــتله تر اســـمانه برايي

تنګ شو را بانـــدې کور او کلي ووتم بېديا ته
طاقت او صبـــر تللی و لـه مـا نـه بــــرايي

لښکر دې د غمونو چــــې راغلـــی وو تنها وم
کاش! تلمه قلمـــدوست سره ای ګــرانه برايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

يادښت:

ددې کتاب ليکل شوي شعرونه د «جمهوريت» دورې تر پايه ويل شوي دي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library